

Itálie

Etapa 201

Start: Ventimiglia, Hotel Seagull

Cíl: San Remo, prázdninové apartmány La Terazze

Vzdálenost: 20,0 km

Ujeto 27. 9. 2012

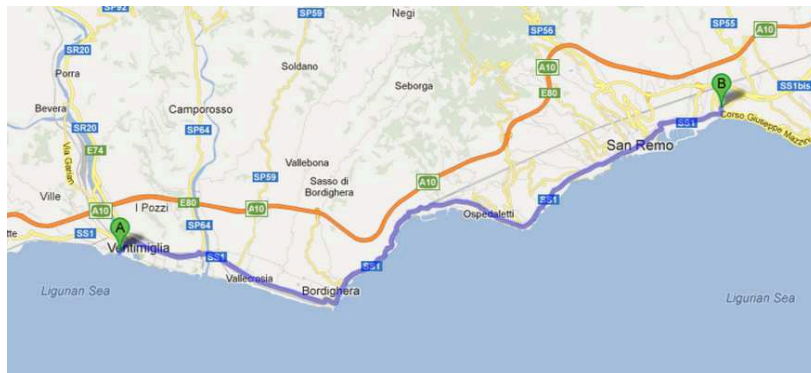
Cesta začíná tak, jak minule

končila, tedy průjezdem

tunelem, tentokrát opačně, od

moře do města. To není až tak

nejmenší, jezdí tudy dokonce trolejbusy, ale jak napotvoru i po těch úzkých ulicích, kudy jedu zrovna

já. Konečně pomalu začínám poznávat, co se mi zdálo na Itálii jiné proti Francii: domy kolem mají většinou žlutou, nebo oranžovou barvu, dost balkonů a okenic jako ve Francii, ale okenice jsou spíše zelené, než doposud modré. Ty trolejbusy (které na francouzském pobřeží nebyly) tady by sice podle drátů měly jezdit asi jako meziměstská doprava po pobřeží, ale zatím kromě drátů jsem žádný

trolejbus ani nepotkal, ani mne žádný nepředjel. A dráty vedou i prvním dnešním tunelem u Bordighery. Je poměrně krátký a uvnitř nic moc. Špinavý a málo osvětlený. Ale za ním následuje krásné pobřeží, které ten nepříznivý dojem naprosto přebíjí.

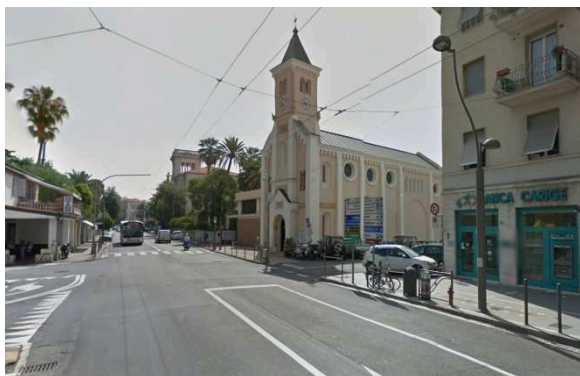
Nakonec dojždím pod dráty do San Rema, takže ta trolejbusová linka bude asi kvůli tomuto známému městu.

Zatím směřuji do centra a koukám, kolik tu jezdí Italů na skútrech. To asi k Itálii patří, ve Francii jsem jich tolik na jednom místě neviděl.

Naštěstí v místech, kudy jedu, nejsou úzké italské uličky, ale pořádná široká silnice. A také je zde dosti zeleně, kvetoucích keřů a palm.

A další rozdíl proti Francii, místo kamenných katedrál zatím míjím kostely omítnuté, jak

jinak, žluto-bíle.

jsem v posledních dnech získal.

Na ceduli za jedním z kostelů vidím, že do Janova to mám 140 km. A pak začnu přejezd napříč severní Itálií.

Dnešní cílové prázdninové apartmány leží v terasovém svahu nad silnicí s koncovou cedulí San Rema. Tedy toto město filmových festivalů jsem vlastně jen rychle projel.

Nezdržuji se, nechci ztratit mírný náskok, který

Etapa 202

Start: San Remo, prázdninové apartmány La Terazze

Cíl: Porto Maurizio, hotel Ariston

Vzdálenost: 20,9 km

Ujeto 28. 9. 2012

Start etapy z kopce přímo k moři, pak vlevo a pokračovat opět pobřežím na východ.

První tunel je krátký s vjezdem obrostlým rozkvetlými buganvillejemi. Prostě jižní pohoda a taky trochu stínu.

Za tunelem začíná město Taggia. Tady, koukám, zmizely trolejbusové dráty. Už jsem tedy asi definitivně mimo oblast San Rema.

Zajímavá na tomto okolí San Rema je ještě věc. Po levé ruce jsem ve svahu během posledních 30 km minul hodně velkých zahradnictví se skleníky. Co tady pěstují pod sklem? Vždyť tu musí být v létě strašné horko! To jim nestačí letní teplo? Zřejmě pokračují tady nemají zimní přestávku. Jestli se soustředí na kvítka, nebo zeleninu, to jsem nezjistil. A další postřeh: nemají tady vinice, což je dost zásadní chyba. Také pláží tady moc není, kopce se svažují do moře poměrně strmě, cesta pak vede po vrstevnici, bohudík bez nějakých větších stoupání, nebo klesání.

Před San Lorenzem Al Mare projíždím ještě jedním tunelem, opět nic moc. Ale o kousek dál jsem po projetí přejezdem uviděl první italský vlak, byla to nějaká předměstská souprava, poloprázdná, asi tak jako u nás. Tak jsem si ji vyfotil.

K hotelu Ariston pak už jen kličkují úzkými uličkami. Leží přímo ve městě a je tady dost rušno. Asi se zde moc dlouho nezdržím.

Etapu 203

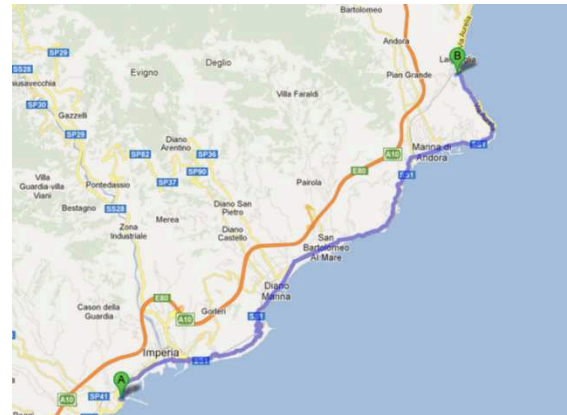
Start: Porto Maurizio, hotel Ariston

Cíl: Lagueglia, Camping San Sebastiano

Vzdálenost: 20,9 km

Ujeto 30. 9. 2012

Průjezd od hotelu k přístavnímu korzu byl docela pěkný, domy v úzkých uličkách jsou obrostlé popínavými kvetoucími keři, je na co se dívat. V přístavu odbočuji vlevo a začínám svých dnešních

20 km, které budou lemovat moře. Po výjezdu z města pomalu cesta stoupá do svahu, který mám, jak jinak, po levé ruce. Ono vlastně celou moji cestu, pokud jedu kolem moře, jsou kopce vlevo, moře vpravo. Konečně jsem na vrcholu a začíná sjezd k moři. Vystoupal jsem dost

vysoko, kolem jen vyprahlá tráva, kameny, polosuché keře a dost velké agáve. Silnice se tady pěkně vlní a sjezd do Dianio Marina je dost prudký. Město vypadá klasicky žluto oranžově stejně jako jiná zdejší přímořská města. Přímo na ně navazuje další městečko, Cervo. Vypadá prakticky stejně, akorát na kopci je klasický italský kostel.

Za městem cesta opět stoupá na výhledy nad moře. Následuje Andora, kde je také kostel na kopci a navíc řeka, která je v tuto dobu skoro vyschlá a domy za ní také vypadají docela zpustle. Ale na druhé straně se mohutně staví. A v rekreační části města na pobřežním korzu rostou vysoké palmy. Tady je už pěkněji. Za městem ale opět stoupání, dnes je to pořád nahoru, dolů. Jedno z těchto stoupání prochází ne přímo tunelem, ale, jak to nazvat, terasou? Nebo tunel s výhledem na moře. Něco takového. Takové polotunely se sloupy jsem kdysi viděl ve Švýcarsku, netušil jsem, že jsou i tady. Byly celkem čtyři a jsem v cílovém městě. Je poměrně malé, rozložené při pobřežním zálivu, zvedající se do kopců nad mořem.

Kemping, kde se dnes ubytovávám, je ve svahu prakticky přímo ve městě, poblíž nějakého menšího hotelu. Nic moc, žádný bazén jako byly ty francouzské, je to tady trochu chudší. A taky levnější.

Ještě to není až tak špatné, dokonce se tady uklízí, jako bych ani nebyl v Itálii.

Etapa 204

Start: Lagueglia, Camping San Sebastiano

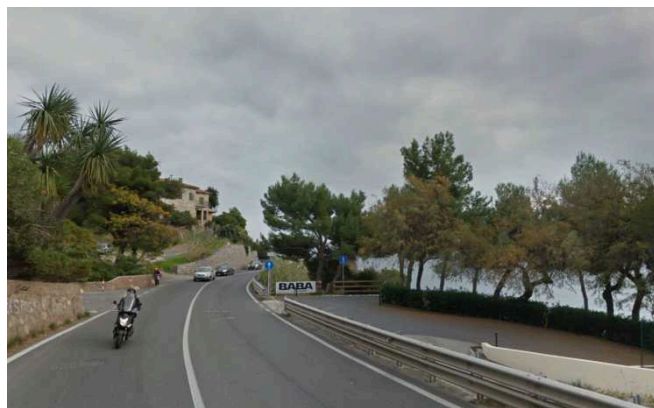
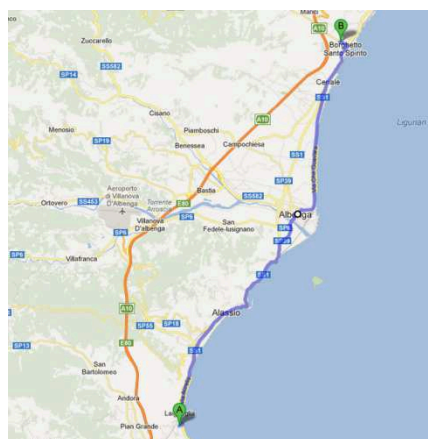
Cíl: Borghetto Santo Spirito, Camping Pfirsich

Vzdálenost: 18,9 km

Ujeto 4. 10. 2012

Prakticky již několik etap jedu souběžně s železnicí, ovšem ta se mi občas schová do tunelu, zatímco já ty kopečky, svažující se k moři objíždím podél pobřeží.

Po první třetině cesty projíždím přes Alassio, je to celkem pěkné přímořské město. Za ním jsem trochu vystoupal od moře. Pak už jedu po rovině, asi tak v nadmořské výšce 50 m

a po pravé straně mívám nějaký pěkný ostrůvek, blížím se k polovině etapy. Tady potkávám jednu BABU, tedy přímo doslova, je tu cedule u cesty a je to název pláže. Tady bych mohl celý den ležet na Babě a nikdo mi nic nemůže říct. Takže chlapi, sem, do Itálie!

A protože Baba končí černou dírou, projíždím tunelem, kterým začíná město Albegna.

Tunel se jmenuje Svatý Martin. Dlouhý asi půl kilometru. Město je vpravo. Na druhé straně leží dost velké zahradnictví se skleníky, což je tady dosti časté. O kousek dál začínají skleníky i po pravé straně. Jsou tu asi dobré podmínky pro zelinářství, přes léto tady musí být trhy s ovocem a zeleninou asi k prasknutí. Ta zahradnictví kolem cesty se táhnou skutečně několik kilometrů.

Na obzoru přede mnou vyrůstají dosti pusté hory, bohudíky jak postupuji vpřed, ustupují vlevo a já stále jedu po rovině. Tato obydlená oblast se jmenuje Ceriale, což mi připomíná celer, už mi ta zahradnictví asi

lezou na mozek. Zatím jsem už kus cesty neviděl moře a výhled na ně se mi otevřel až za Ceriale.

Kemp leží prakticky ve městě, není to nic až tak moc, ale někde člověk musí končit etapu. Snad mne i dále bude doprovázet toto město, jmenuje se Borghetto Santo Spirito, zřejmě nějaký duch svatý.

Etapa 205

Start: Borghetto Santo Spirito, Camping Pfrsich

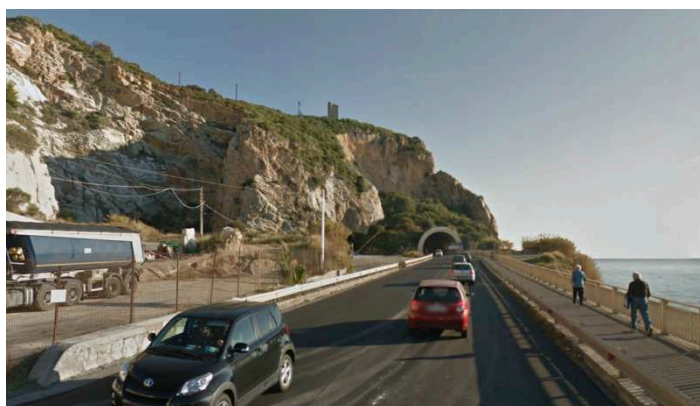
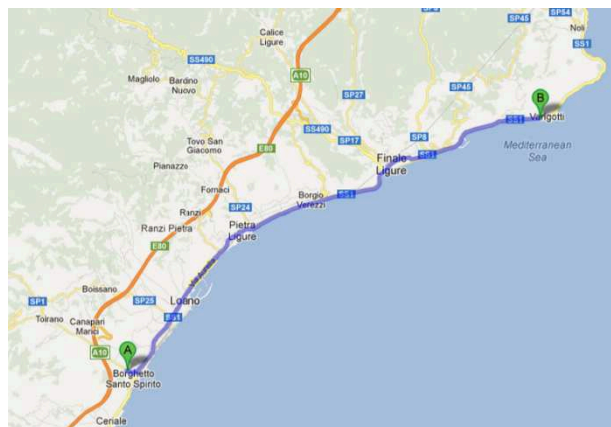
Cíl: Varigotti, Hotel Albatros

Vzdálenost: 16,5 km

Ujeto 5. 10. 2012

Santo Spirito není tak špatné, ale pro rekreaci asi není. Opět ta trať hned u moře, za ní sice nějaké pláže jsou, ale ten vlak... to tedy ne.

Aspoň, že ty koleje jsou na straně od moře. Na koupání by to tedy šlo, ale zase to ubytování...

Za městem po delší rovině vedou do tunelu nejprve koleje a pak po chvíli i moje silnice.

Tunel je krátký, má jen 145 metrů. Za ním začíná Finale Ligure, že by konec Ligurie?

Za Finale Ligure projíždím krátkým, šedesátimetrovým tunelem, romanticky vyvrtaným pod nějakou starou věží. Má krásný název Castelletto. A za ním další,

ještě kratší tunel se jménem Capo S. Donato.

Za ním další pěkné městečko s palmovým a ibiškovým korzem a písčitou pláží, Varigotti. Jsem v cíli. Hotel Albatros je postaven přímo u pláže a je z něj krásný výhled na moře.

Posezení téměř pod krásným italským nebem na písčité pláži je přímo fascinující. To prostě nemá chybu.

Etapa 206

Start: Varigotti, Hotel Albatros

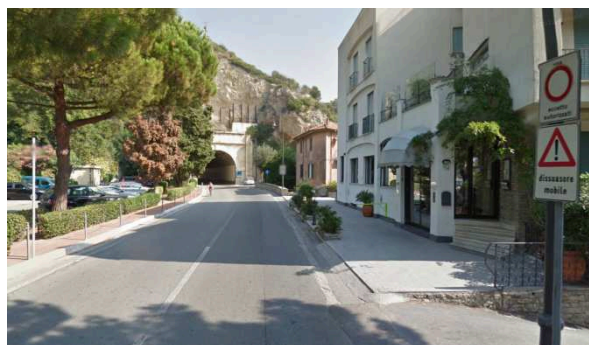
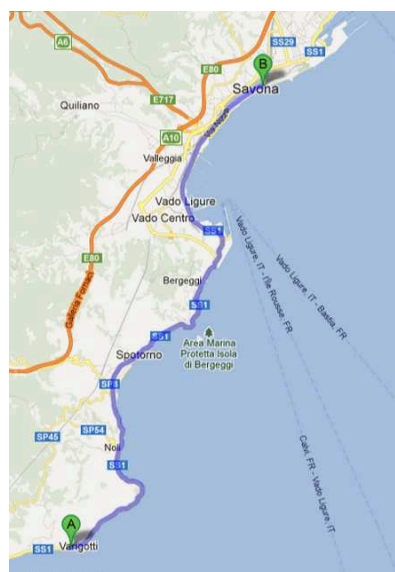
Cíl: Savona, hotel Ariston

Vzdálenost: 17,9 km

Ujeto 6. 10. 2012

První tunel hned při výjezdu z města. Jmenuje se Varigotti stejně jako město a je celkem krátký.

Projíždím jej na dvě šlápnutí, totiž kliknutí myši na Street view. A kousek dál hned další, ale ten není na mé cestě, je to nějaký starý, zrušený. Objíždím jej vpravo, pod vysokou skalou, cestou těsně vedle moře.

Až o kousek dál je teprve ten skutečný, můj. Je to polotunel a jmenuje se Maipasso a je z něj vidět na moře. Jinak nic moc, je dost počmáraný. Za ním ovšem ty skalní převisy, jsou až nad silnicí, občas jen zadrátované nějakou sítí, člověk má strach, že mu něco spadne na hlavu. Aspoň, že tu mají značku „Padající kamení“, taloši jsou tak vychytralí jako Češi, kdyby něco spadlo, měl jsem si dávat pozor.

Silnice se pod těmito skalami vlní jako had, kopíruje členité mořské pobřeží. Třetí tunel vypadá poměrně přírodně, celkem žádný portál, jen díra do skály. Vede přes Capo Noli, podle kterého se taky jmenuje. Je to skutečně jen díra ve skále, žádný beton, působí to velmi zajímavým romantickým dojmem. Za ním je letovisko Noli s pláží s modrou vlajkou, tedy s evropskou úrovní. Dokonce tu není ani ten rušivý vlak. Dalo by se tu celkem dobře vegetovat. Ale nezastavuji se. Projíždím palmovým korzem, lemovaným

hospůdkami se zahrádkami. Pláž končí opět polotunelem, tentokrát novým, plně vybetonovaným. Tady asi nic nepadá. Pokračuji směr Savona. Projíždím další malé městečko, Spotorno. Budu zhruba v polovině cesty. Tady sice skály nejsou, jsem ve městě, ale místo nich projíždím pod domy s balkony, téměř jako pod skalami, ovšem na Silvestra by to tady mohlo být značně nebezpečnější, než pod skalami. Italové totiž na přelomu roku vždy vyhazují přímo na ulici vše, co je již staré. Možná mimo své staré, ale kdoví. Dalším podobným městečkem je Bergeggi. Za ním projíždím nákladním přístavem, plným kontejnerů a jeřábů. Lodě jsou ukryté poněkud vzadu, za nimi. Přístav se jmenuje Porto Vado podle města, které posléze prošlapávám. Také zde nechybí palmová promenáda a písčité pláž. Nyní již jen objet široký záliv a jsem v Savoně. Město začíná za mostem přes řeku Quiliano. Nejprve míjím pěkný velký kostel, kus za ním hotel Miro, že by to tady měl nějaký Slovák? Kdoví. Teď něco o Savoně:

Je to hlavní město provincie Savona, což je část oblasti Ligurie. Má skoro 60 tisíc obyvatel a bylo jich tu před pár lety až 80 tisíc. Tedy se vylidňuje, asi jak postupuje světová hospodářská krize. Záliv, ve kterém Savona leží, je nejsevernější částí Ligurského moře. Je to záliv dost široký, pojedu kolem něj několik dní až do Janova. Ten se už blíží.

Do dnešního cíle projíždím nezářivým městem, bohudík z hlavní silnice vede do hotelu odbočka k moři. Hotel má svou vlastní pláž a je tu příjemně.

Etapa 207

Start: Savona, hotel Ariston

Cíl: Cogoletto, Hotel Sereno

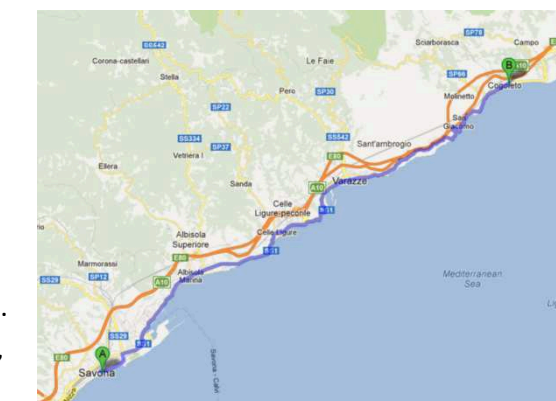
Vzdálenost: 20,9 km

Ujeto 7. 10. 2012

Do Janova to mám ještě asi 50 km. Z toho na dnešek 21.

Od hotelu se musím vrátit na hlavní silnici, což je škoda, po soukromých hotelových plážích se projet nedá.

K plážím se pak dostávám až oklikou přes město. Už je prakticky po sezóně, jsou prázdné. Ten konec sezóny je poznat vlastně všude, i na ulicích i na korzu. Zahrádky jsou také už sbalené. Ale stále je velké sucho, jedna řeka, která protéká městem, je celá vyschlá. Kus za ní míjím starou přístavní pevnost, jedu po Corso Massini Giuseppe. A za ní konečně pořádný přístav, nejprve plný jachet, to je ostatně v každém druhém zdejším městě, ale také zde kotvil velký výletní parník. Zde se mi

ponařil opravdu kapitální úlovek: jedu kolem Costy Concordia, což je loď, která ztroskotala na výletní plavbě asi před rokem. Tedy časová anomálie jako ve sci-fi. Úplně láká k nalodění... ale raději ne.

Loď působí opravdu mohutně, zvláště ve srovnání s několikapatrovými městskými domy je proti nim obr. A také přístav se pro ni zdá dosti malý. Určitě do něj musí

z otevřeného moře couvat. Přístav pak pokračuje nákladní částí a končí krátkým silničním tunelem. Za ním už další letovisko – Albisola. Zde projíždím kolem surfařské školy, rušno zde je i v říjnu. Město končí a přede mnou dnešní druhý tunel, plně skrytý v říjnové zelení stromů. Jmenuje se Capotorre a patří k těm kratším, pouhých 290 metrů. Za ním opět cesta podél skalnatého pobřeží. A cedule, že do Janova to mám jen 43 km.

Některé ze skal jsou krásně porostlé nějakými kvetoucími popínavkami s podzimmě zbarveným listím. Pastva pro oči. Další letovisko, Celle Ligure je prakticky prázdné, na pláži nikdo. Ve městě mne zaujal příčně pruhovaný kostel, ale nefotím vše, to prakticky ani nejde. Dál projíždím přes prázdné Varazze, právě uklízejí palmy ve velkých květináčích z pláže. Palmové korzo zde není. Jedu stále prakticky po vedlejších silnicích, je tu mnoho zajímavých věcí k vidění. Za Varrazem téměř podjíždím dva vysoké dálniční mosty, je to velmi pěkný pohled. Nejedu přímo pod nimi, zůstávají po levé ruce vysoko nade mnou, visí v zelených svazích pobřežních hor. Zde se již dostávám do Janovské provincie.

Vede k němu docela pěkný stoupák, ale hlavně, že jsem dnes už v cíli.

Cogoleto je prvním městem v této provincii. Tady to mám už jen kousek do cíle. Od pláže prudce odbočuji vlevo a kontrastním průjezdem mezi barokním kostelem a novými obytnými domy se směruji do hotelu.

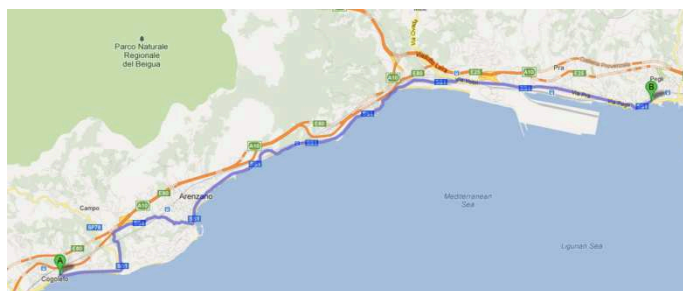
Etapa 208

Start: Cogoleto , Hotel Sereno

Cíl: Pegli, Hotel Castello Miramare

Vzdálenost: 15,9 km

Ujeto 8. 10. 2012

Po krátké projížďce kolem moře odbočuje cesta vlevo, do hor. Cesta stoupá, po levé straně mezi lesy je vidět údolí se dvěma

dálničními mosty. Já dálnice objíždím, s rotopedem by mne tam stejně nepustili a po místních cestách je to zajímavější. Cesta stále stoupá, ale jen kousek a pak až do Arenzana k moři je to delším mírným sjezdem. Je to docela pěkné letovisko s pěknou písčitou pláží, docela by se tady i dala strávit

dovolená. A jako obvykle na konci pláže začíná tunel. Má jen 125 metrů a jmenuje se Pizzo. Po výjezdu z něj jsem opět na krásné přímořské cestě s dlouhým

vyhlídkovým chodníkem, lemovaným zábradlím.

Na jeho konci se po levé straně v kopci objevuje krásný dálniční most. Zastavuji a fotím. Stojím na nadjezdu nad kolejemi, přímo pod mnou vyvěrá zleva železniční tunel, stále jedu prakticky souběžně s tratí, tato se však poblíž objevuje jen sporadicky. Skutečně, o kousek dál zase koleje mizí v tunelu. Já ovšem vedle něj napravo projíždím pouze polotunel s vyhlídkou na moře. Je to spíš taková kolonáda, pouze tu chybí obchůdky. Další můj tunel nestojí ani za to, má jen 100 metrů. A následuje další, Fabiani, skoro dvojnásobný, stále nic moc, protože ty tunely jsou proraženy pouze přes svahy,

spadající do moře, nejsou to tedy žádné horské tunely. Nakonec vjíždím do Pegli, což se již dá považovat za předměstí Janova a toto přechází do zástavby typických moderních městských bytovek, dost je to podobné našim panelákům. Po pravé ruce již nemám moře, ale velké nákladní nádraží a za ním na sloupech dálnici.

Po projetí touto celkem mále pěknou průmyslovou zónou jsem už zase konečně v čistější přímořské části s typicky žlutooranžovými italskými domy se zelenými okenicemi a navíc s krásným hotelem Castello Miramare, kde je skutečně jak na zámku.

Etapa 209

Start: Pegli, Hotel Castello Miramare

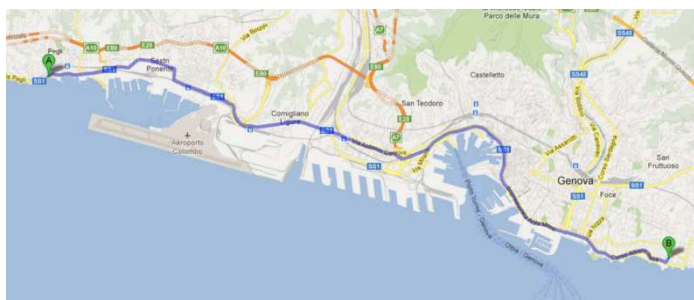
Cíl: Genova, Hotel Laurens

Vzdálenost: 15,3 km

Ujeto 9. 10. 12

Nejdříve pár slov k Janovu: Jako hlavní město Ligurie má přes 600 tisíc lidí a také zde stejně jako v Savoně posledních 30 let počet ubývá. Bydlelo zde dokonce přes 800 tisíc. I tak je toto město co do počtu v Itálii na 6. místě. Je zde největší italský přístav. Historická část města je od roku 2006 zapsána do světového dědictví Unesca. Já však budu projíždět spíše kolem letiště a přístavu.

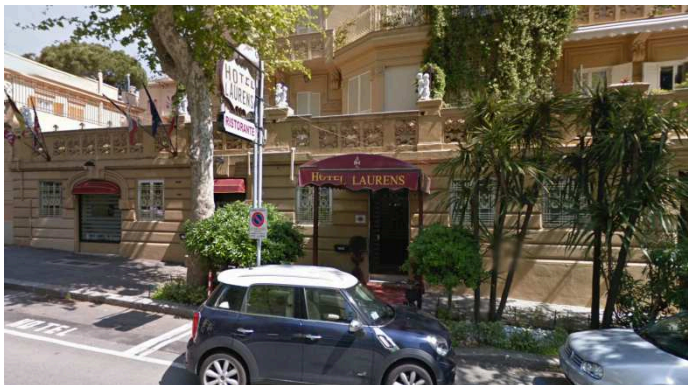
Včera moje cesta končila kousek za nákladním přístavem, dnes začíná téměř na úrovni konce startovací dráhy letiště Kryštofa Kolumba, s nímž je Janov pevně spojen. Bohudíky je dráha poměrně daleko v moři, zhruba její polovina je umělým poloostrovem. Tady to ještě vypadalo poměrně pěkně, ale o kousek dál opět projíždím zaprášenou průmyslovou částí města. Provoz je zde dost velký, takže není o co stát. Navíc není vidět přes koleje a další stavby vůbec nákladní přístav. Velký dopravní mumraj pak vede kolem osobního přístavu, je to dost velké mraveniště, plné

aut, autobusů a motorek. Právě se tady nalodují na jeden trajekt, v zádi auta najíždějí do dvou velkých, otevřených vrat. Vlastní objezd přístavu je dlouhý přes 4 km. Protože cesta je zvýšená, ce celkem co pozorovat, ovšem je třeba dávat pozor na velký dopravní ruch stále troubících Italů. V dalším stání je zakotvena velká replika plachetnice, že by to byla ta Kolumbova? Zřejmě ne, prý to zase tak veliké lodi nebyly. Moc se prohlédnout nedala, bránily tomu koruny palem, v jejich výši vede moje silnice. O kus dál pak opět dominují mezi stavbami přístavní jeřáby, tedy opět nákladní část přístavu. Pak konečně začínají cestu opět lemovat palmy a rozkvetlé zelené keře. Začíná Riviera Liguri di Ponente, tedy opět krásná, čistá rekreační oblast.

Hotel Laurens leží v městské zástavbě, ale v zeleni, není daleko od moře. Zde dnes končím a další etapou se s Ligurským mořem již natrvalo rozloučím.

Krátké vyhodnocení před zahájením prejezdem napříč severní Itálií:

Takže: mám opět kilometry nad plán a jezdím prakticky denně. Teď na delší část opustím moře a docela kus cesty to bude trvat, než dojedu k Jadranu. Mám zhruba dvě třetiny cesty za sebou. Je již druhý podzim, co jsem na cestě. Do Vánoc by se mi mohlo podařit dojet do Benátek a možná tam i strávit italského Silvestra. A pak to už

bude stejně jako před více, než 40 lety na vojně: „Letos“!

Etapa 210

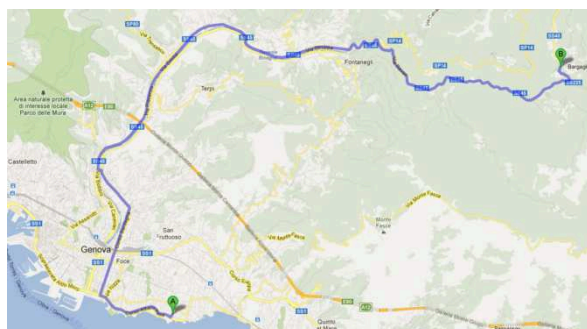
Start: Genova, Hotel Laurens

Cíl: Bargagli, Prie Neigre Ristorante Pizzeria

Vzdálenost: 21,4 km

Ujeto 11. 10. 2012

Tak. Ligurské moře budu mít asi po dvou kilometrech za sebou. A vzhůru do vnitrozemí. Přístav se se mnou rozloučil za pěkného, téměř letního počasí a po širokém bulváru Partyzánských brigád projíždím přes Janov. Při cestě mám i jeden městský tunel, ale není nijak pěkný. Šedý a počmáraný. Vlastní centrum Janova jsem minul a celkem rychle jsem u konce města. Po pravé straně velký, moderní fotbalový stadion oranžové barvy, stejně jako moderní zástavba ve svahu o kus dál. Stále jsem ve městě, i když tady je už té přírody trochu víc. Cesta vede poměrně zeleným údolím, přes které vede napříč vysoký dálniční most. Já jej podjíždím a stále lehce stoupám vedle polovyschnuté řeky. Moje cesta má v názvu Dalmacia, jedu tedy správně. Tak, jak se tady snižují domy, zvyšují se hory přede mnou. A nejsou už plné zeleně, ale plné šedých skal.

První tunel pak označuje, že taky asi konečně budu za Janovem. Má přes 300 metrů a vede do dlouhé, levotočivé zatáčky. A jsem v horách. Stoupám stále užším údolím jen se silnicí, potokem a sem tam nějakým domkem s okenicemi. Stromy kolem se barví do žlutohněda, přece jenom je podzim.

Celá dnešní cesta bylo jedno stoupání. Jsem v cílové vesnici. Odbočka k ní vede z kruháče.

Za ním je opět tunel, ale tím pojedou až v příští etapě. Pro mne je důležitý druhý výjezd. Kousek za ním jsem v cíli. Není tady kde přespat, ale nad silnicí je docela pěkný lesík, kde se dá pod stromem rozbalit spací pytel.

Etapa 211

Start: Bargagli, Prie Neigre Ristorante Pizzeria

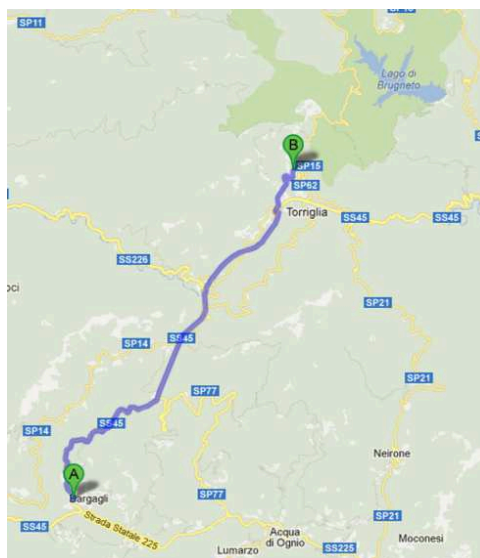
Cíl: Torriglia, hotel Della Posta

Vzdálenost: 11,9 km

Ujeto 12. 10. 2012

Ve vesnici jsem se nezdržel, je zde jen restaurace s pizzerií, v cíli mne čeká hotel.

Po naplánování další trasy jsem tunel u kruháče vynechal, pokračuji dál stejnou cestou, kterou jsem včera přijel. Čeká mne opět docela velké stoupání. Proto jsem také zvolil kratší etapu. I tady mne čeká tunel, tentokrát plně horský. Jmenuje se Scoffera a je dlouhý 1377 metrů. Tedy konečně pořádný tunel. A taky pořádně tmavý. Osvětlení postupem času ubývá a

uprostřed je jedno světlo tak na 50 metrů. Za ním pak ještě stoupá cesta do Laccia, kde je další tunel, asi 400 metrový. A za ním, po přezdu údolí velkým mostem, tunel třetí. O trochu delší, skoro půl kilometru. Jmenuje se Poggio Pezzato. Krásný název, i když nevím, co znamená. Za ním další, Marzano, poloviční. A sotva z něj vyjedu, další, Cassabianca. Ale ten je krátký, 120 m. Jsem v horském městečku Torriglia, hotel u pošty stojí u silnice, je starší, ale zde zřejmě jediný.

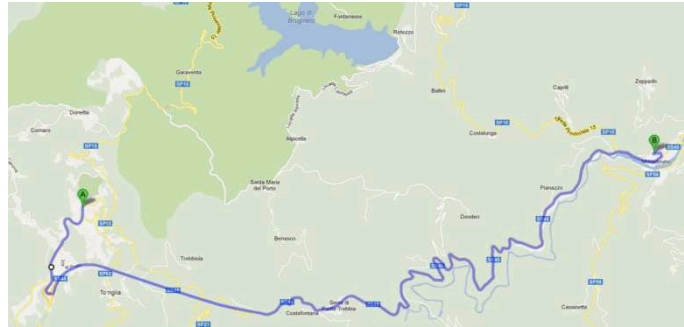
Etapa 212

Start: Toriglia, hotel Della Posta
Cíl: Montebruno, Hotel Brizzolara
Vzdálenost: 12,8 km
Sjezd z hor údolím řeky Trebbia.
Ujeto 14. 10. 2012

Začíná to slibně, asi kilometr jedu po minulé cestě s kopce, až na hlavní silnici.

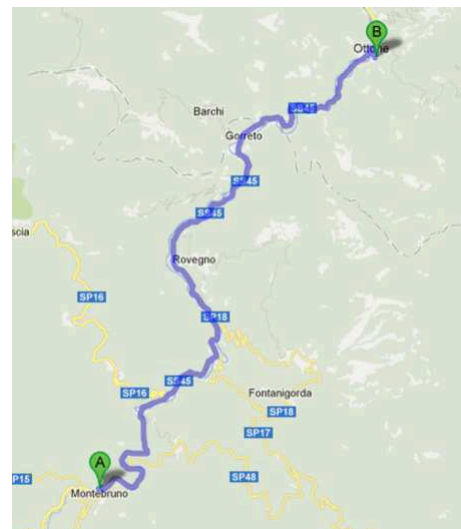
Nadjezdem pak se na ni napojuji zprava a pokračuji hned k prvnímu krátkému tunelu jménem Prato. Těch 135 m je dílem okamžiku. Most přes údolím za ním je podstatně delší, 285 metrů. Zato tunel za údolím je konečně pořádný, skoro 2 kilometry. Poté již dojždím k řece Trebbia, zatím je to jen docela obyčejný potok, ostatně jsem dost vysoko v horách. Další tunel po chvíli je krátký jen 100 metrů.

Cesta v těchto horách je buď v tunelech, nebo se vlní v prudkých zatáčkách. Moc lidí v této oblasti nebydlí a zřejmě tady chcipl pes. Osamocené domy, kolem kterých občas projedu, jsou většinou vybydlené. Tady se to láme, konečně nastává sjezd serpentínami mezi lesy, připomínajícími ty naše, tady už po palmách, nebo agáve není ani vidu. Sjezd velmi rychle uběhl a jsem v Montebrunu. Zajímavý název, kdybych to zkomolil s názvem Brno, které v některých jazycích je skutečně Bruno, pak by to znamenalo Hora Brno. Ale to je můj laický překlad a neznáje italštiny jej berte s rezervou. Hotel je v úzké uličce, sotva projedu.

Etapa 213

Start: Montebruno, Hotel Brizzolara
Cíl: Ottone, hotel Belvedere
Vzdálenost: 19,0 km
Ujeto 18. 10. 2012

Cesta začíná romanticky, přejezdem řeky Trebbia po kamenném mostě a městečko Montebruno mám již za sebou. Poslední ohlédnutí a frčím si to opět po hlavní silnici.

Řeka po pravé straně zde teče neregulovaně, řečiště je kamenné a poloprázdné. Naplněné bývá až na jaře, když tají sněhy. To pak tu bývají i povodně. Tunely tady nejsou, kopce jsou méně prudké. Je před večerem, slunce osvětluje vrcholky hor a pod nimi typicky italské horské městečko Gorreto. Je to vlastně pár domů a kostel. Jinak nic. Tady končí Janovská oblast a začíná Bologna.

Vjíždím tedy do provincie Emilia-Romagna. První městečko této provincie se jmenuje Ottone. Opět stejný horský ráz. Leží po pravé straně řeky, projíždím tedy k němu po mostě a odbočuji doprava. Hotel je v klidné uličce, všude kolem na mne vlastně působí hory značně uklidňujícím dojmem.

Etapa 214

Start: Ottone, hotel Belvedere

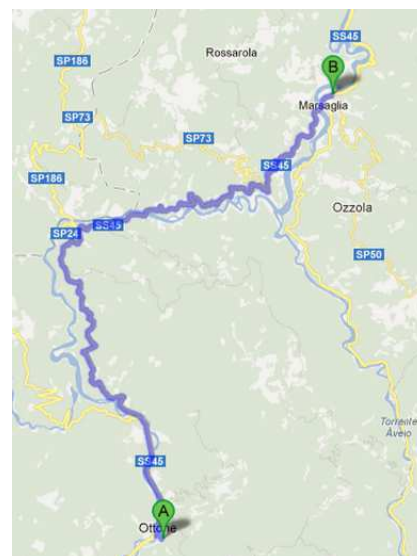
Cíl: Marsaglia, hotel Due Valli

Vzdálenost: 19,9 km

Ujeto 21. 10. 2012

Etapu jsem absolvoval za šera před večerem, prakticky pořád v horách, okolí je zde sušší, než před několika dny, vrcholky hor jsou skalnaté a téměř bez zeleně. Za toho předdušičkového šera se skoro ani fotit nedalo. Jen sem tam v údolí problikávají světélka oken z občasných horských vesnic a pokud k domům přijedu blíž, občas i uvidím jejich obrysy, nenápadně vystupující ze šera.

Cílové městečko působí ospalým dojmem. Je pouze spoře osvětleno a ulice jsou skoro prázdné. Takže k focení není co a jinak tu chcipl pes. Takže pro dnešek končím.

Etapa 215

Start: Marsaglia, hotel Due Valli

Cíl: Perino, Trattoria Filippazzi

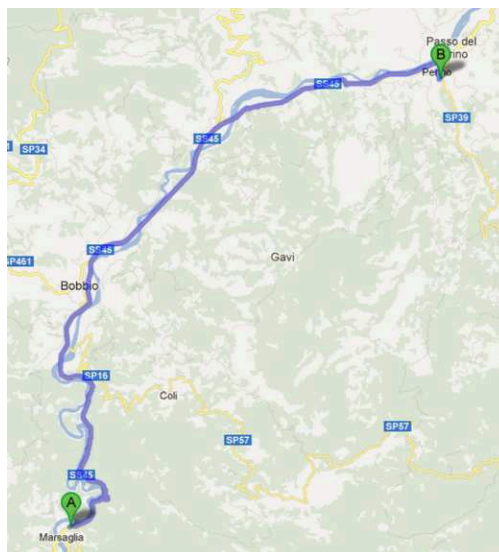
Vzdálenost: 20,9 km

Ujeto 24. 10. 2012

Asi polovinu cesty jsem projel potmě díky panu Googlovi. Jediná světla byla od aut, která jsem potkal, nebo která mne předjela.

Až za Bobiem jedu opět za plného denního světla a obdivuji, jak se mezitím údolí krásně otevřelo.

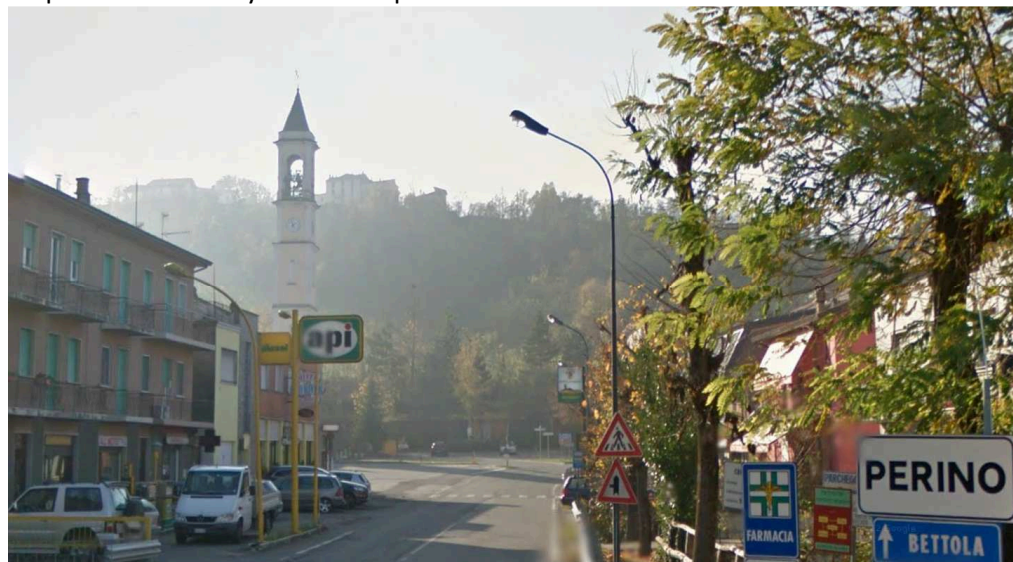
Řeka Trebbia je tady už dost široká, bude mít za sebou už skoro 100 km své pouti od pramene do ústí řeky Pád.

Přesto mne silnice vede do jednoho tunelu. Po výjezdu z něj už krajina místo pořádných hor mi připomíná spíš Valašsko. Kopce s listnatými lesy, plné pastvin, občas i nějaké to políčko.

Cesta rychle ubíhá, jsem v Perinu. Je to opět malé městečko, ale mají tady zajímavou zvonici, jejíž věž je velmi úzká.

Jsem opět trochu blíž Benátkám, ale ještě mne čeká dost etap. A slíbil jsem, že až tam dojedu, tak se zváším. Doufám, že do té doby něco uberu od prázdninové doby lenošení a piva.

Etapa 216

Start: Perino, Trattoria Filippazzi

Cíl: Niviano

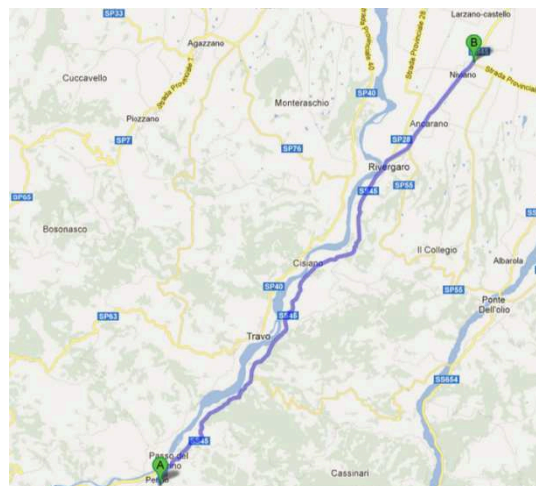
Vzdálenost: 18,8 km

Ujeto 25. 10. 2012

Dnes asi definitivně opouštím hory a vjíždím do Pádské nížiny. Předě mnou rovina a za mnou ty kopce, které jsem před nedávnem absolvoval. Je tady krásný podzim, taky se tady zdobí hroby na dušičky, ale počasí je tady příjemnější. Přece jen

jsem od Losin trochu jižněji...

Ty hory v dálce mi připomínají moje rodné Jeseníky, jako bych je viděl někde od Zábřeha. Do cílové vesnice jsem dojel celkem rychle, tady je to už rovina. Niviano je skutečně spíš vesnicí, než městem, ale je vesnicí pěknou. Čisté rodinné domky v zahrádkách, kostel, nějaká ta hospůdka, akorát najít ubytování mi dalo trochu práce, ale nakonec jsem je našel v apartmánu Vendesi.

Etapa 217

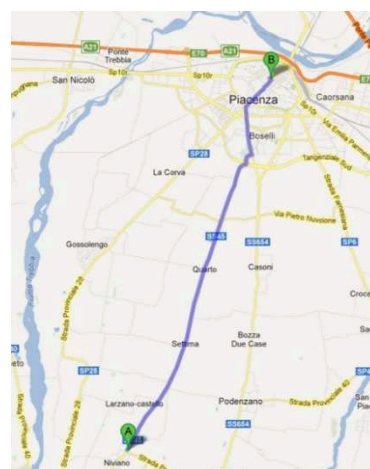
Start: Niviano

Cíl: Piacenza, hotel Grande Albergo Roma

Vzdálenost: 13,9 km

Ujeto 26. 10. 2012

Dojedu k řece Pád a italské hory mám už definitivně za sebou. Samotné město má skoro 100 tisíc obyvatel a také zde se jejich

počet během posledních let podstatně snížil. Je to město dost průmyslové, ale také má historické centrum. Leží v Lombardské rovině. Lombardie je další Italská provincie, ale ta leží na sever za řekou Pád. Do ní se také na své cestě dostanu, ale až o kus dál, před Cremonou.

Tak, jak jsem si předtím stěžoval na vysoké hory, teď naopak je zde krajina pořád stejná, fádni, málo zajímavá. Je již těžký podzim, pole kolem jsou pooraná, zemědělci mají doděláno. Je to tady jako na Hané na podzim. Dokonce občas i s tou vlezlou mlhou. Při cestě projíždím jen dvě vesnice. Město Piacenza, do kterého mířím, je hodně velké, začíná čtvrtí Boselli. Tu ovšem pouze líznu po jejím levém okraji. Jsou zde supermarkety tak, jako tomu bývá u velkých měst. Dále pak mne cesta vede širokou rovnou ulicí mezi dost velkými městskými obytnými domy. Postupně mířím do centra města, kde už jsou uličky daleko příjemnější, ale s oleštěnou dlažbou, což je trochu problém pro cyklisty, nebo rotopedisty. Hlavně však, že tady není ten velkoměstský dopravní ruch. Tady taky stojí na náměstí Piazza dei Cavalli můj hotel.

Etapa 218

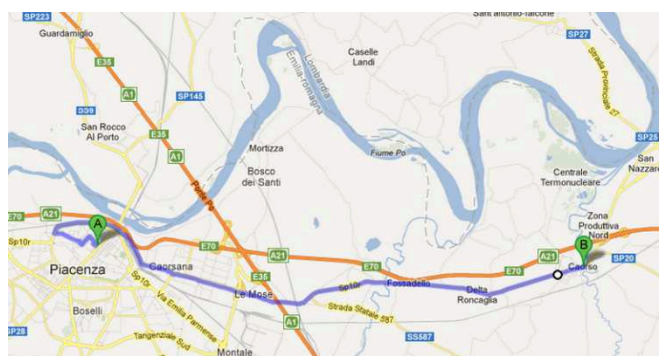
Start: Piacenza, hotel Grande Albergo Roma

Cíl: Caorso

Vzdálenost: 18,5 km

Ujeto 27. 10. 2012

Nejdříve se vymotávám z centra města

úzkými uličkami mezi kamennými typicky italskými domy. Nakonec jsem na široké cestě, vedoucí k řece Pád. Po pravé straně mívám poměrně nízké zbytky městských hradeb, po levé ruce vede souběžně se silnicí trať. Řeku Pád jsem zahlédl jen na chvíli, spíš jen most přes ni vedoucí do Lombardie. Ale to není na pořadu dnešního dne. Od Pádu pomalu odjíždím vpravo a mám po této straně poměrně velké nádraží, spíš jen nákladní. Pak už jsem opět na předměstí, v průmyslové zóně.

Při cestě mne zaujala jedna trošku rozdílná dopravní značka proti našim. Je to „Práce na silnici“. Člověk by řekl, že Italové se moc nepředřou, ale podle této značky asi makají

jak Bulhaři. Ostatně taky jižní národ. U nás se o lopatu silničáři spíš opírají.

Tady jsem už z města ven. Na jedné straně moderní budova, jak to čtu, dokonce asi banka, vedle ní napravo starý italský kostelík. Toto stojí za vyfotografování. Že by tady silničáři něco opravovali, nevím. Asi to byla jen kamufláž. Po nadjezdu nad dálnicí a následně podjezdu pod trať jsem opět v široké italské rovině, kterou pojezu prakticky až do Benátek.

Nyní jsem v Caorsu jako v posledním cílovém městě provincie Emilia-Romagna.

Etapa 219

Start: Caorso

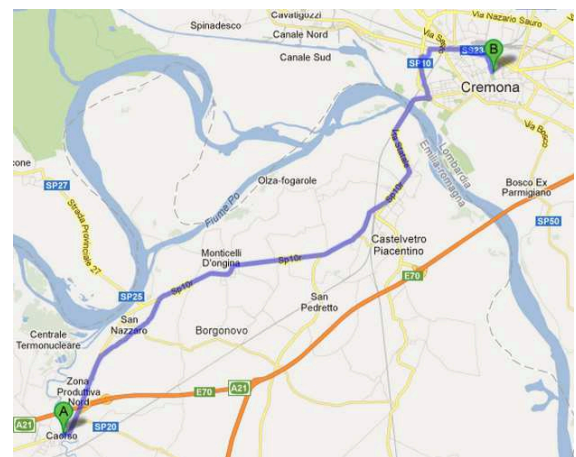
Cíl: Cremona, hotel Bed & Breakfast Monteverdi

Vzdálenost: 19,2 km

Ujeto 28. 10. 2012

Po přejezdu řeky Pád (italsky Fiume Po) je Cremona prvním mým městem v Lombardii.

Nejprve musím ještě projet San Nazzaro, kde poprvé ve stromoví vlevo tuším řeku Pád, ale ta se zde opět od mé cesty velkou zákrutou odvrací. Dále ještě přes

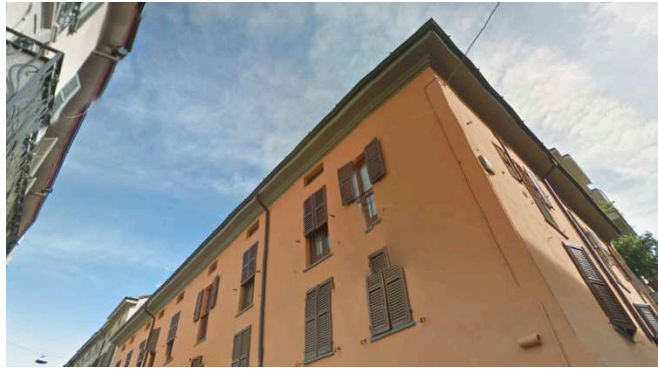

Monticelli D'ongina a jsem v polovině cesty. Zde, poblíž vodárenské věže si dělám krátkou přestávku po 10 km. Poslední městečko v provincii Emilia-Romagna je Castelvetto Piacentino. Město končí obchodní a zábavní zónou, je zde velký bowling, který mívám po pravé ruce a mírnou zatáčkou vlevo dojíždím mezi poli k řece Pád. Železný most se složitou konstrukcí je velmi dlouhý. Nejprve vede nad poměrně nově vysazeným listnatým lesem, pak se teprve

dostává k vlastní řece. Jsou to vlastně mosty tři: Když to vezmu zprava, nejprve můj jako pěkná cyklostezka, pak silniční a nakonec vlevo železniční. Řeka je poměrně široká a plyne celkem pomalu vpravo. Ale do moře to má ještě dost daleko. Za řekou jsem už v Lombardii a na okraji města Cremona, ale ještě to chvíli trvá, než po vnějším okruhu projedu do vlastního města. Pak se ulice zužují a v jedné z nich mne čeká cílový typický italský hotel.

A nyní k samotné Cremoně:

První, co si při názvu města Cremona uvědomím, jsou housle a jména Amati a Stradivari. Samozřejmě tato jména jsou velkým lákadlem, je zde muzeum Stradivariano se sbírkou více než 700 kusů houslí, viol, violoncell a kytar. Město je velmi staré, již z období před naším letopočtem. Ovšem zachovalé památky jsou z novějšího data. Stojí zde plno kostelů, ze kterých je nejznámějším Katedrála Nanebevzetí Panny Marie, která je původně románská, dokončena je však renesančně. Je to přímo skvost mezi památkami.

A nyní ještě dvě zajímavosti, nejprve z dob renesance, a to jedno staré přísloví, doplněné za doby největšího věhlasu rakovnického piva:

“Unus papa Romae, unus portus Anconae, una turris Cremonae, una ceres Raconae,” česky *Jeden papež v Římě, jeden přístav v Anconě, jedna věž v Cremoně, jedno pivo v Rakovníku*“. Ovšem pryč jsou doby rakovnického piva v Itálii. To ve mně evokuje myšlenku na druhou věc, která mne zaujala a je z dnešní doby: Za posledních 40 let tady ubylo přes 10 tisíc obyvatel města. Že by to bylo tím pivem, které tady už není?

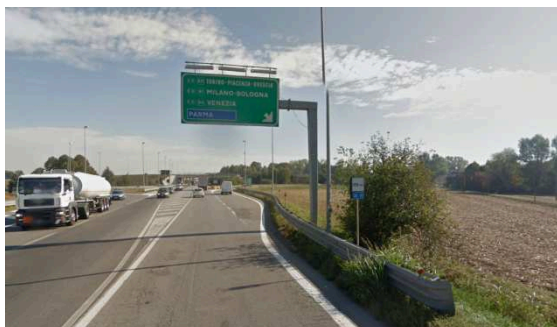
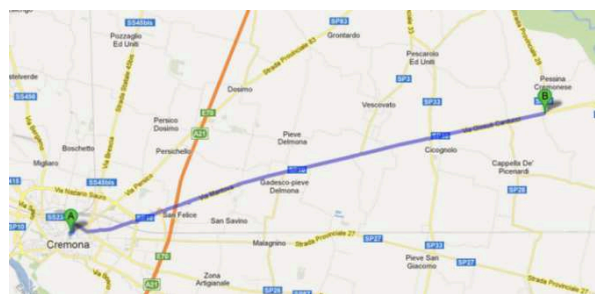
Etapa 220

Start: Cremona, hotel Bed & Breakfast Monteverdi

Cíl: odbočka na Pessina Cremonese, směr Asola

Vzdálenost: 18,6 km

Ujeto 30. 10. 2012

Cremona mi jako velké město až tak nepřipadala. Normální ulice, poměrně klidný provoz a po pár kruháčích si to šlapu zelenou přírodou. Cesta vede po naprosté rovině, prakticky je bez zatáček od startu až do cíle. Dnešním cílem je pouze místo s pár domy a omšelým kostelem. Jsem v Sant Antoniu Negri. Přespat se tady nedá, akorát tak v příkopě u silnice.

Etapa 221

Start: odbočka na Pessina Cremonese, směr Asola

Cíl: Asola, hotel Maggdi Terreni Mara & C.snc

Vzdálenost: 16,2 km

Ujeto 1. 11. 2012

Dnešní etapa mi připomíná hanáckou rovinu. Kolem silnice po obou stranách pole, v tuto dobu již připravená na zimu. Akorát vesnice jsou malé a daleko od sebe. A u vesty občas nějaký ten vybydlený dům. Asi po 2 km dojíždím k listnatému lesu, po mé levé ruce teče pomalu nějaká řeka, jméno jsem nezjistil, ale je to určitě nějaký z přítoků Pádu. Po pár stech metrech silnice zahýbá vlevo na most a řeku, připomínající Moravu, přejíždím na její levý břeh. Jedinou vesnicí při cestě je Casalromano, ve kterém se ani nezastavuji, dnešní etapa je krátká a dobře se mi jede.

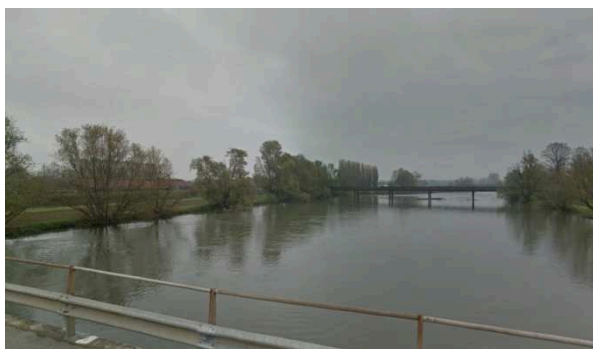
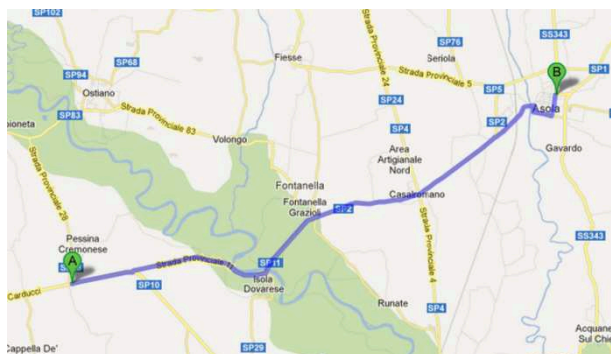
A jsem v Asole. Je to takové menší, venkovské městečko, domky

v zahradách mají maximálně jedno patro, žádné velké městské stavby. Ale nakonec i ty úzké městské uličky a domy se zelenými, případně hnědými okenicemi jsem potkal i zde. Ale to jen v poměrně malém centru města. Projíždím dále, hotel je až více na okraji.

Je to zvláštní: měl jsem jmenovat Maggdi Terreni

Mara & C.snc, ale je na něm nápis Tramvai, takže dnes spím v tramvaji. Další ze zajímavých míst, která brzy navštívím, je jezero Lago di Garda, ke kterému to mám nepatrně přes 35 km, tedy dvě etapy.

Takže o něm si mohu dnes v tramvaji nechat zdát.

Etapa 222

Start: Asola, hotel Maggdi Terreni Mara & C.snc

Cíl: Carpenedolo, Finmotel

Vzdálenost: 17,1 km

Ujeto 2. 11. 2012

A opět širokou italskou Hanou, pečlivě připravenou na zimu. Počasí nic moc, jsou dušičky.

Prakticky celá etapa mi připomínala skutečně podzimní okolí Olomouce.

Cílové městečko je celkem malé a hotýlek v něm je příjemný.

Etapa 223

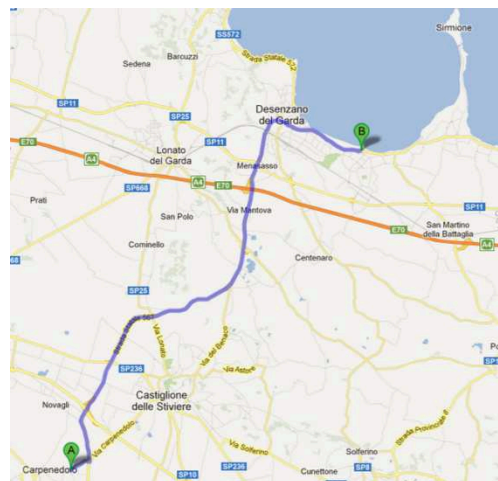
Start: Carpenedolo, Finmotel

Cíl: Rivoltella, hotel Enrichetta

Vzdálenost: 18,3 km

Ujeto 3. 11. 2012

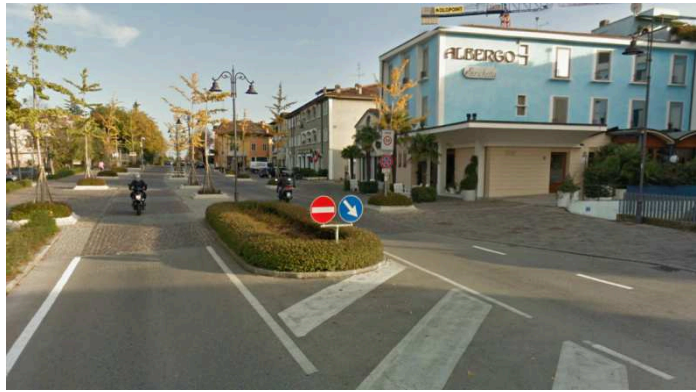
Dnes dojedu k jezeru Lago di Garda. Cesta stále rovinou není moc zajímavá až na jeden krátký tunel, který mne v těchto končinách dost překvapil, nevím, proč ho stavěli. Měl 240 m. Další zajímavostí je, že v dálce přede mnou se začínají objevovat obrysy hor. Uvidíme.

Hory se postupně přibližují, jsem v Desenzano di Garda, dojíždím k jezeru a ty hory bohudíky zůstanou vlevo, za jezerem, protože já se otáčím doprava na východ a nyní pojedou kousek kolem vody. Město působí vyloženě rekreačním

dojem jako někde u moře a ty hory v pozadí jsou krásné. I zde by se dala trávit pěkná dovolená. Silnice zde nevede přímo po břehu, mezi ní a jezerem je pás hotelů, penzionů, vil a to vše v zeleném límci pinií a jiných jižních stromů a keřů.

Z cílového hotelu Enrichetta sice není vidět jezero, ani hory, ale k vodě je to tak 50 metrů, což stojí za krátkou procházku.

A nyní pár zajímavostí k cílovému místu:

Gardské jezero (Lago di Garda) je největší italské jezero, které se nachází na severu země mezi Alpami a Pádskou nížinou v regionech Trentino-Alto Adige, Veneto a Lombardie, do nichž náleží také ze správního hlediska. Jezero bylo vytvořeno po poslední době ledové Etschským ledovcem, jehož stopy se ještě dnes velmi výrazně zachovaly. Severní úzká a dlouhá část jezera připomíná fjord, který obklopují hřbety až 2000 m vysoké. Jižní širší část je tvořena morénovými zbytky. Jezero má rozlohu 369,98 km². Je dlouhé 51,6 km a široké 17,2 km. Délka jeho břehu je 158,4 km. Průměrnou hloubku má 136 m a maximální hloubku 346 m. Leží v nadmořské výšce 65 m.

Etapa 224

Start: Rivoltella, hotel Enrichetta

Cíl: Castelnovo del Garda, hotel Doré

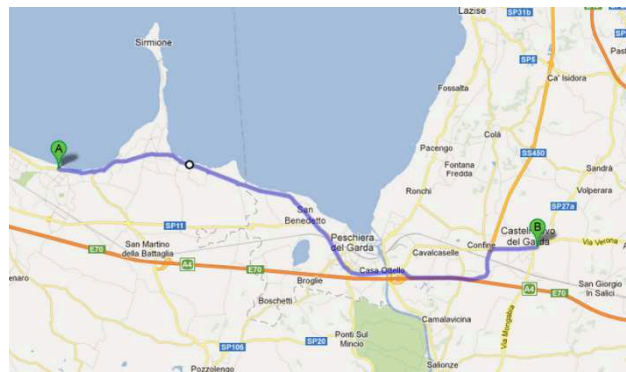
Vzdálenost: 17,9 km

Ujeto 14. 11. 2012

Dnešní etapou projíždím jih jezera, krásnými letovisky, skoro jako přímořskými. Jezero je zde hodně široké, bohužel však zakryté jemným oparem, za kterým Alpy, do nichž se jezero na severu zařezává, nejsou prakticky vidět.

Ostatně míst při cestě, odkud by to bylo možné, je poměrně málo. Většinou mne odděluje od jezera zeleň zahrad bohatých rezidencí a hotelů.

Po chvíli kolem jezera mne cesta od něj odvádí, podle mapy je tu nějaký poloostrov a posléze se pak k jezeru opět vracím a nyní již

mám konečně možnost se kochat výhledy na jižní strany Alp. Je listopad a na nejvyšších vršcích již leží sníh, zatímco tady dole je vše ještě plně zelené.

Tu zeleň tvoří hlavně pinie a různé keře v zahradách. Není to však jediná přírodní barva, pouze převládá. Mísí se sní barvy podzimní na ostatních listnatých stromech, přece jenom je listopad.

Pomalou opouštím jedno z letovisek, Sirmione a mířím k dalšímu. Jmenuje se San Benedetto a nyní jsem už dorazil do provincie Veneto, tedy česky řečeno Benátsko. Hranicí mezi provinciemi je řeka Mincio, vytékající z jezera. Ovšem do Benátek do mám ještě dost daleko. Nejbližší ze známých měst této provincie je Verona, kam to mám nyní méně, než 30 km a která je také jedním z mých etapových cílů.

Za Sirmione se pomalu loučím s největším italským jezerem, bylo tady moc krásně, zatímco u nás doma je pravý dušičkový čas. San Benedetto patří ještě do oblasti Lago di Garda, ale zde se k jezeru již nedostanu, možná by k němu vedly nějaké boční ulice a já směřuji do dnešního cíle cesty. Před tímto posledním městem ještě v Casa Ottello přejíždím řeku, kterou vytéká voda z jezera, aby se posléze spojila s Pádem a nakonec skončila v Jaderském moři. Hory za mnou pomalu mizí, ale vlevo se objevují další, doufám, že pojedou dál jen pod nimi. Kopce mne nelákají, raději je vidím z dálky.

Jak je vidět, termovoltaice se daří i tady. Ostatně proč ne, sluníčka je tu mnohem více, než u nás. To už vjíždím do Castelnuovo Del Garda, italsky neumím, ale že by nějaké místní Nové Zámky? Snad. Hotel Doré stojí u cesty, ale ne přímo, za parkovištěm, kupodivu to tady vypadá docela klidně. Ostatně je mimo sezónu. Jinak hotel není nic moc, jak tak koukám na internet, někteří ho chválí, jiní nadávají. Jako u nás. A příští etapa mne dovede k dalšímu zajímavému místu, Veroně, kam to nyní mám pouze 20 kilometrů.

Etapa 225

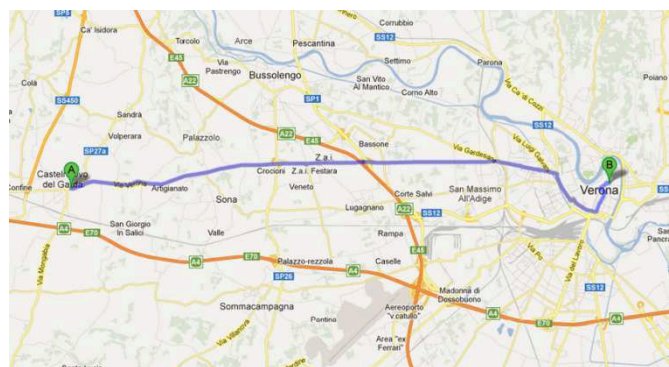
Start: Castelnuovo del Garda, hotel Doré

Cíl: Verona, Hotel Giulietta Romeo

Vzdálenost: 20,3 km

Ujeto 6. 11. 2012

Opět projíždím vinařskou oblastí, asi poblíž jezera, pod svahy nejnižnějších Alp se tady révě daří. Ovšem v tuto dobu tady je už po vinobraní a čeká se na první vykvašené letošní víno. Ve Francii je to Beaujoleis, u nás Svatomartinské, v Itálii... to nevím. Ale určitě tady také nějaké první mají. Já osobně dnes piju bílé Frascati, ale to je jednak až

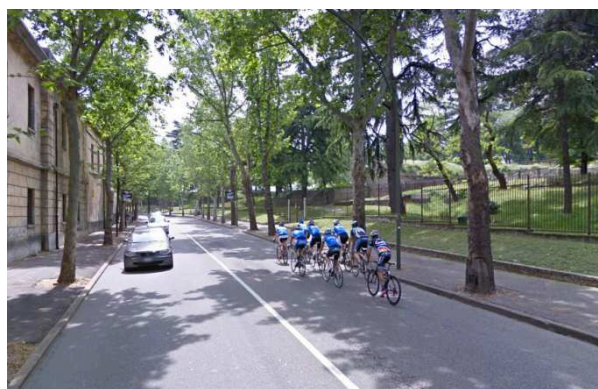

z oblasti Lazio (Řím, že by fotbal?) a navíc z roku 2011. Ale je docela lehké, suché a dobré. Kromě révy se tady docela dobře daří i sadařství, silnici lemují i dobře udržované sady zřejmě jabloní. Ale to víno asi převažuje, protože po chvíli mímím poměrně dost velké budovy vinařství Vini Fabiano. Jinak stále jedu rovinou, pouze vlevo, na severu z oparu vystupují vršky předhůří Alp. Bohudík se mi podařilo je objet z jižní strany, cestu jsem si asi zvolil náročnou úvěrně ke svému zdravotnímu stavu. Je zajímavé,

že v tuto dobu mne dost bolí nohy, mimo jiné i achilovka na levé noze, pokud chodím pěšky, ale na rotopedu to docela jde. Ostatně stále jedu po rovině. Takže pouze s krátkou přestávkou zhruba po 14 km dojíždím do Verony poměrně v tělesné i duševní pohodě. Okraj města působí spíše

vesnickým dojmem, až po pár stech metrech přibývají městské domy, klasické, poplatné dnešní době. Zatím je Verona pro mne klasickým tranzitním městem. Není z těch nejmenších, místy mi připomíná i Olomouc. A jezdí zde dost cyklistů, mezi nějaké, dokonce odresované jsem se i připlétl. Také automobilový provoz je zde dost silný, dá dost práce se tím promotat.

Nyní něco zajímavostí o městě:

Verona je město v severní Itálii v oblasti Benátsko a hlavní město provincie Verona. Je to druhé největší město v Benátsku, hned po Benátkách. Město leží asi 100 km Z od Benátek, 30 km V od Gardského jezera a historické město ze tří stran obtéká řeka Adige. Pro svoji krásu a bohatství památek je město vyhledáváno turisty a anglický dramatik William Shakespeare do ní zasadil děj své slavné tragédie Romeo a Julie. Od roku 2000 je historické centrum Verony zařazeno na seznam světového dědictví UNESCO.

Moje cesta vede k řece Adizi, kolem ní právě leží toto historické centrum, je zde dokonce i starý amfiteátr s několika sfingami, ovšem ty proti amfiteátru vyhlížejí poměrně nově. To vše leží na okraji parku poblíž řeky. Můj hotel, jak jinak, se jmenuje podle nejznámějších obyvatel Verony, sice virtuálních od dob Šejkspíra, Romea a Julie. Stojí poblíž amfiteátru. Zde jsem ovšem způsobil trochu rozruchu, rotopedisku zde zřejmě ještě neviděli. Takže do hotelu dojíždím za doprovodu karabinierů.

Končím tedy v romantickém prostředí starého města, hotel je ovšem dost drahý, úměrně svému názvu.

Etapa 226

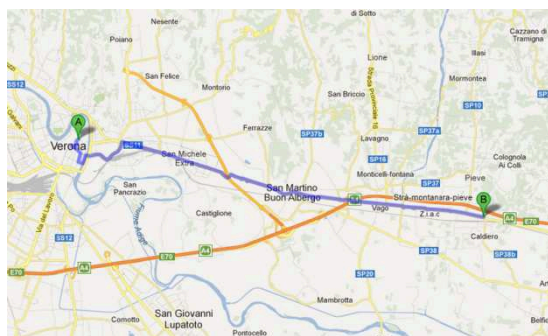
Start: Verona, Hotel Giulietta Romeo

Cíl: Caldiero, hotel Al Nuovo Pelegrino

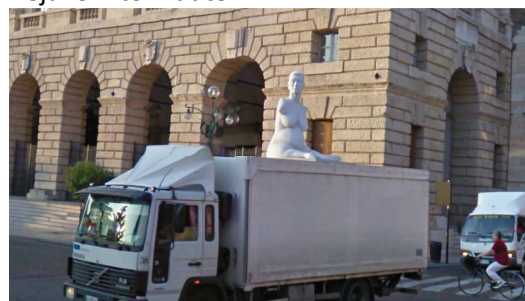
Vzdálenost: 17,1 km

Ujeto 9. 11. 2012

Verona je opravdu velmi krásné město a zápis do památek Unesco si zaslouží. Úzké uličky, starý amfiteátr i velké náměstí se sochami a monumentální branou.

Akorát ta dlažba z „kočičích hlav“ je pro cestování rotopedem velmi nepříjemná. Sochy opravdu na každém kroku, občas i na nějakém tom autě...

To hlavní náměstí je fascinující. Projíždím kolem dlouhých starých hradeb, pod nimi parkoviště plné motorek a skútrů. Ale musím jet dál, Benátky čekají. Jsem tedy venku z historického centra, mířím k řece Adige, ovšem tato není nic moc. Je sice poměrně dost velká, ale uzavřená vysokými betonovými valy z obou stran, zřejmě jí občas při povodních může protékat dost vody, tak si ty památky Italové dost chrání. Přes most projíždím na její východní stranu a pokračuji dál. Za řekou je město již novější, otevřenější, zelenější. Taky ten dopravní mumraj mám konečně za sebou. Asi po 7 kilometrech jsem opět v zelené rovině, lemované vlevo na severu v dálce mírně zasněženými vrcholky hor. Přece jen se i tady blíží zima. A v San Martino Buon Albergo mne dokonce chytla dušičková mlha, skoro jako u nás. Jinak už nic zajímavého mne dneska nepotkalo, jsem v cílovém hotýlku u cesty a pro dnešek končím.

Etapa 227

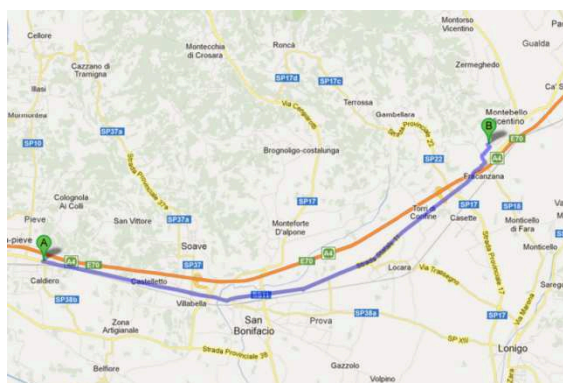
Start: Caldiero, hotel Al Nuovo Pelegrino

Cíl: Montebello Vicentino, hotel Bed and Breakfast Ca Bianca

Vzdálenost: 17,6 km

Ujeto 10. 11. 2012

Cesta je příjemná, vlevo kopečky působící celkem romantickým dojmem a vpravo vedle silnice jsou vinice, za nimi železniční trať asi do Padovy. Cesta je jednoduchá, zabloudit se nedá, prakticky stále přímo, bez zatáček, občas nějaký ten kruháč. Počasí pořád podzimní, mlhavé. Jinak tady přibýlo trochu vinic a sadů, zřejmě se tady daří vínu, musím si nějaké v cíli taky dát. Montebello Vicentino je menší městečko, pod nějakými kopečky, zřejmě ten název bude asi znamenat něco jako krásná hora,

německy Schönberg, tedy česky Šumperk. Jsem tedy téměř v cíli... Jo, kdyby tak, ale až budu ve skutečném Šumperku, to už mně bude hej. Hotýlek je spíš charakteru penzionu ve vilové části městečka, takže víno chutná a zahání podzimní chmury.

Etapa 228

Start: Montebello Vicentino, hotel Bed and Breakfast Ca Bianca

Cíl: Vicenza, Hotel Campo Marzio Vicenza

Vzdálenost: 18,2 km

Ujeto 13. 11. 2012

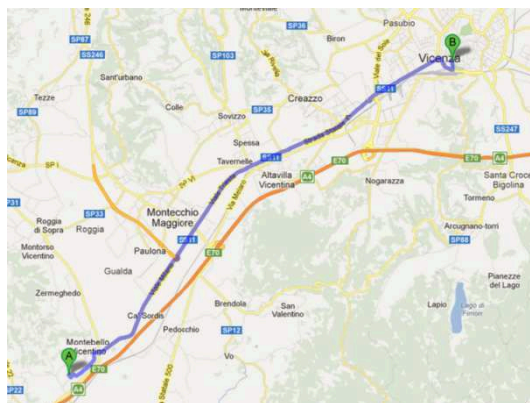
Při cestě projíždím několika menšími městečky, jedním je Altavilla Vicentina a tady jedu ulicí Viale Trieste, tedy už se začínají objevovat známky konce Itálie, i když tam to mám ještě dost daleko.

Tato oblast Itálie je dost hustě osídlená, městeček při cestě je tedy povícero, v každém nějaká ta trattorie, pizzerie, nebo hotýlek. Příjemné cestování.

Vicenza je celkem příjemné, moderní město, s novými domy, širokými ulicemi a parky. Hotel Campo Marzio Vicenza je ukryt napravo od hlavní silnice za zelení doposud neopadaných stromů a keřů, málem jsem to přejel.

Informace o hotelu:

Vybavení 35 klimatizovaných pokojů v zařízení Campo Marzio zahrnuje: minibar a vestavěný trezor. Z pokojů je výhled na město nebo do zahrady. K vybavení koupelny patří vana se sprchou a vysoušeč vlasů. Zdarma bezdrátové připojení k internetu. Na pokojích je k dispozici denní tisk zdarma, navíc také telefon s přímým voláním. K dispozici je satelitní televize. Na pokojích je rovněž k dispozici žehlička a žehlicí prkno. Denně je zajištěn úklid na pokoji a je možné zajistit buzení telefonem. Všechny pokoje jsou nekuřácké.

Souhrn 135 hodnocení hostů

- 🍷 Z celkových 23 hodnocení hotelu 21 uvedlo, že jeho poloha je výhodná
- 🍷 18 hostů se v hodnocení zmínilo o personálu, pro 16 z nich byl milý a ochotný
- 🍷 11 hostů zhodnotilo snídani, 8 z nich uvedlo, že byla vynikající
- 🍷 Z celkových 3 hodnocení postelí je 3 označilo za pohodlné
- 🍷 4 hostů hodnotilo připojení k internetu, 3 uvedlo, že bylo k dispozici za poplatek

Opravdu příjemný hotel. Fotku bohužel nemám, dojel jsem za tmy, stmívá se tady tak brzy, jako u nás.

Takže místo fotky bych mohl trochu zrekapitulovat mé plnění plánu:

Mám navíc 159 km a plán plním na 103,81 %. Do cíle to mám ještě 2394 km. Pro nejbližší období jsem si určil dojet co nejdříve do Benátek, ostatně je to již jen necelých 80 km, tedy 4 etapy. A potom vzhůru do Terstu, pokud se mi podaří tam dojet do Vánoc, nebylo by to vůbec špatné.

Etapa 229

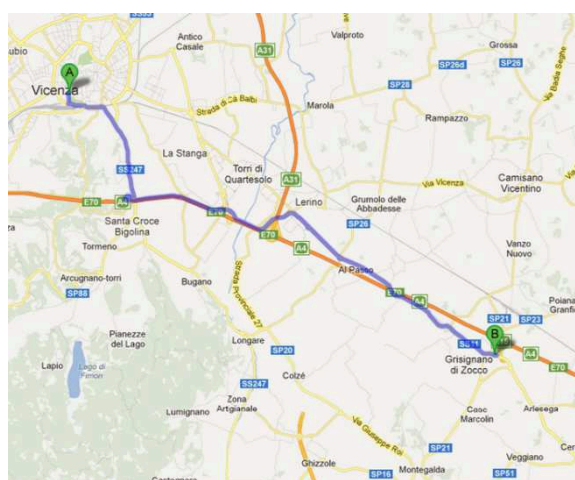
Start: Vicenza, Hotel Campo Marzio Vicenza

Cíl: Grisignano di Zocco, Hotel Venice

Vzdálenost: 17,8 km

Ujeto 15. 11. 2012

Nejprve tak 300 m na kruháč, pak kolem nádraží a z města pomalu ven. Krajina je tu ještě pěkně zelená, vpravo se zvedají jen nepatrné kopečky, jinak rovina. Na jednom z nich stojí a působí dosti impozantním dojmem Villa Rotonda, což je renezanční vila, známá ze světové architektury. Stojí tady od roku 1571 a nyní je zapsána do světového dědictví. Nezastavuji se a vila pomalu mizí za mnou vpravo vzadu.

Horší je, že za městem mne cesta zavedla přímo na dálnici, pár kilometrů tady projedu. Bohudíky jen virtuálně, jinak dálnice odmítám, tady to

nešlo. Akorát si musím dát pozor, něco tady opravují, ale jedu něco pod 25 za hodinu, tak mne ani tím oranžovým praporkem nemusí cestář s oranžovou vestou zpomalovat. Dálnice působí mohutným dojmem, jmenuje se Tangenziale Sud, je to tedy asi jedna z hlavních silnic, vedoucích na jih. Provoz je tu hodně hustý a na jedné mimoúrovňové křižovatce mám co dělat, abych se trefil do správného směru, nakonec se to podařilo. A další nadjezdy a podjezdy, ještě, že je to tady dost slušně značené. A moje navigace se s tím také srovnává. Nakonec s ulehčením mám tuto nervově náročnou cestu za sebou. A jsem opět na běžné italské, mírně popraskané asphaltce. Asi tak, jako u nás. Dálnice do Padovy vede také, ale nyní vlevo ode mne, já jedu po „staré cestě“, mám aspoň větší klid. Ta auta vlevo fičí velkou rychlostí a tam se s rotopedem nehodím.

Pomalou dojíždím do Grisignano di Zocco. Je to menší městečko, působí klidným čistým dojmem. Akorát to počasí mohlo být lepší, ale nic naplat, je listopad.

Etapa 230

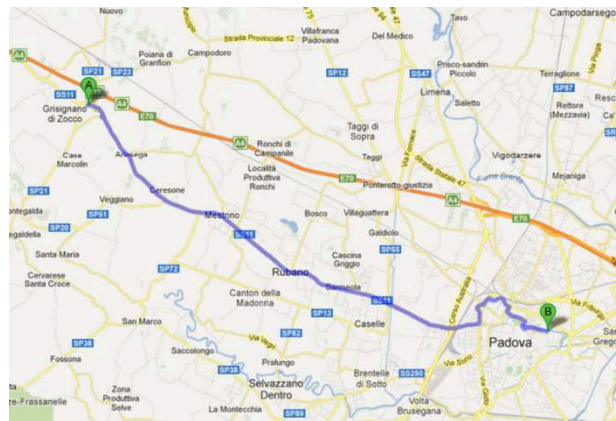
Start: Grisignano di Zocco, Hotel Venice

Cíl: Padova, Hotel Porta Venezia B & B

Vzdálenost: 19,3 km

Ujeto 16. 11. 2012

Předchozí dny v Itálii byly dost škaredé. Tedy to počasí. Samé slejváky a v Benátkách tolik vody, jak tam dlouho neviděli. Takže té nepohodě přizpůsobuji i svůj plán, opět jsem si trochu přidal pauz mezi jednotlivými dny.

Městečko bylo celkem malé, tak asi po půl kilometru opět šlapu mezi poli a vinicemi poměrně nezajímavou rovinou. Naopak Padova patří mezi velká italská města, což je poznat už po pár kilometrech cesty, kde na poměrně normální silnici je dost abnormální provoz. A to není turistická sezóna. Město má i s připojenými satelity přes 400 tis. obyvatel, vlastní Padova pak něco přes 200 tisíc. A to i zde dochází během posledních let k mírnému úbytku obyvatel, což ovšem při mé cestě není zdaleka poznat. Do toho pak dost hustá mlha. Vesnický ráz okolí je pozvolna střídán předměstskou aglomerací, přibývají nové výrobní haly, autosalony, velkoprodejny, zkrátka průmyslová zóna. To, co jsem nyní popisoval, bylo městečko Mestrino, jsem asi ve třetině etapy. Na něj navazuje Rubano. Malé, ale mají tady také Metro. Ovšem ne to pod zemí, ale tak zní nápis před jednou velkou halou po pravé straně cesty. A těch hal po obou stranách cesty přibývá. Sem asi jezdí padované do práce. Ta satelitní městečka na sebe navazují, ve kterém zrovna jsem, to řeší jen cedule u cesty. Nakonec i začátek Padovy jsem málem přehlédnul, bylo to za mostem přes nějakou menší místní řeku. O kus dál jsem u nádraží. Za dalším mostem křižují hlavní ulici, kde jsou zajímavé tramvajové koleje. Jsou dost daleko od sebe a navíc nejsou stejně daleko. Po chvíli hledání v encyklopedii zjišťuji, že se jedná o takzvaný hybridní dopravní systém Translohr, což je něco jako jednokolejné tramvaje. Jezdí tady právě na lince mezi nádražím a středem města. Tramvaje, tak tomu budu říkat, jsou moderní, kloubové tmavě modré metalické barvy. Střed města mám po pravé ruce, je to poznat podle místních ukazatelů, směřujících k pamětihodnostem, kterých je tady mnoho. Za zmínku stojí například kaple Scrovegni, ve které jsou unikátní obrazy malíře Giotto ze začátku 14. století. Určitě to stojí za zhlédnutí, předpokládám, že se v Padově nějakou chvíli zdržím. Pro dnešek jsem v cíli.

Etapa 231

Start: Padova, Hotel Portqa Venezia B & B

Cíl: Mira Taglio, Hotel Villa Franceschi

Vzdálenost: 22,9 km

Ujeto 20. 11. 2012

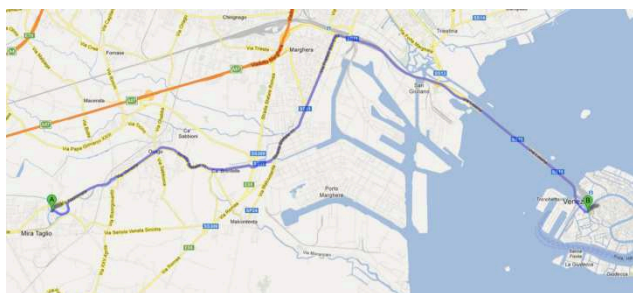
Město je opravdu zajímavé, plné historických památek, jednou z nejzajímavějších je Bazilika Svatého Antonína, nebo středověký soudní palác Palazzo della Ragione, ale nyní již musím jet dál, Benátky čekají. Ostatně, zdržel jsem se tady 4 dny.

Z historického centra města, kde jsem byl ubytován, jsem vyjel poměrně rychle, po pár stech městech jsem již na běžném předměstí se zelení a obklopeném několika říčkami a kanály. Historii mám tedy už za sebou. A nyní už opět moderní haly, sídla firem, obchody, autoservisy a vše co patří k dnešnímu

klasickému předměstí kdekoliv ve světě. A posléze opět rovinatý venkov. Občas u silnice něco prodávají, jako u nás, akorát ta italština mně dává... Nevíte někdo, co znamená „Marroni cotti tutte le sere“? Prodávají tam nějakou zeleninu. Překládám si to jako že tady asi prodává nějaká rodina Marroniových a že je všechno ... nebaví. Ale určitě to bude znamenat něco jiného. Ostatně, můžete si to vyhledat ve slovníku. Nehledám, jedu dál. Jinak prakticky celou dnešní etapu šlapu vedle nějaké buď řeky, nebo kanálu, je jich tu taky dost. A v cílovém městě Mira Taglio si myslím, že pomalu to už bude taková předzvěst Benátek, kam to mám už jen necelých 20 km. Hotel leží poblíž jednoho z kanálů, bohudíky má na druhé straně pěknou zahradu. Po cestě mne sice bolí záda, možná za to může to podzimní počasí, mohl jsem někde chytnout průvan, ale ty Benátky už mne lákají. A budu si muset naplánovat další část cesty směr Terst a Slovinsko.

Etapa 232

Start: Mira Taglio, Hotel Villa Franceschi

Cíl: Venezia, hotel Santa Chiara

Vzdálenost: 19,1 km

Ujeto 21. 11. 2012

Benátky nelze na cestě severní Itálií pominout, byl by to těžký hřích, i když si vlastně trochu zajedu. Město je natolik známé, že se tady asi o něm nemusím moc rozepisovat. Bylo by to jako nosit dříví do lesa, sovy do Atén, nebo vodu do Benátek. Možná, že bych mohl uvést alespoň to, že jak zde přibývá voda, ubývá místních obyvatel. Ani se jim nedivím. V tom mumraji turistů bych taky nechtěl trvale bydlet. Přijet, vidět, odjet, toť vše.

Nejprve však pár poznatků z dnešní cesty:

Tak, jako včera, mne vede k Benátkám jeden z mnohých místních kanálů. Poklidně pokračuji až do Mestre, zde však už je znát blízkost velké městské aglomerace, tedy opět průmyslová zóna, podobně, jako u Padovy. Silnice se tady už sdružují do více pruhů, zleva přibývají i koleje, a ne jedny, začíná dopravní mumraj. Rád se dívám na vláčky, mám už za svou cestu vyfocený francouzský, španělský, tak

si fotím také italský. Nakonec už je jasné, že Benátky jsou na dosah, tedy na došlap. Širokou vícepruhovkou s kolejemi vlevo pokračuji dál a po pravé straně už za bariérou jeřábů, kontejnerů a hal občas vidím po dlouhé době moře. Jsem u Jadranu. Provoz dále houstne, světelná cedule nad silnicí varuje, že nemám riskovat a zřejmě nepřejíždět jízdni pruh, což nehrozí, jedu v pravém.

Nakonec nade mnou svítí cedule Venezia a jsem před dlouhým průjezdem do hlavní, ostrovní části Benátek. Po obou stranách moře, je lehce podzimně zamlženo a tento úsek cesty se zdá nekonečný. Takže mi přišlo zavděk, když jsem potkal expres, který určitě jede z Benátek do Rakouska, měl červenou rakouskou lokomotivu. To nešlo nevyfotit. A o kus dál ještě patrový místní vlak, asi do Padovy. Ale to už jsem byl na okraji historického města.

Zde široká vícepruhovka končí velkým autobusovým parkovištěm a odtud dál asi pěšky, gondolou, nebo na rotopedu. Hotel, který jsem si vybral, není zepředu od tohoto parkoviště na pohled nic moc, ale má krásné venkovní posezení, škoda že už je listopad. Ale pocit ze své dosavadní cesty mám dobrý. Mám náskok a už dokonce naplánováno přes Terst do Slovinska a není to až tak daleko. Takže do vánoc by se to mohlo podařit.

A ještě jsem dnes musel splnit jednu povinnost: slíbil jsem, že se zvážím po příjezdu do Benátek, což činím. Mám přesně 79,0 kg. To znamená, že od posledního předprázdninového vážení jsem přibral 1,5 kila. To je docela velký úspěch na to množství vypitých piv zejména během 3 týdnů v českých kempech, kde jsem si z jižní Evropy odskočil strávit dovolenou s Olinkou a taky vnoučky.

Etapa 233

Start: Venezia, hotel Santa Chiara

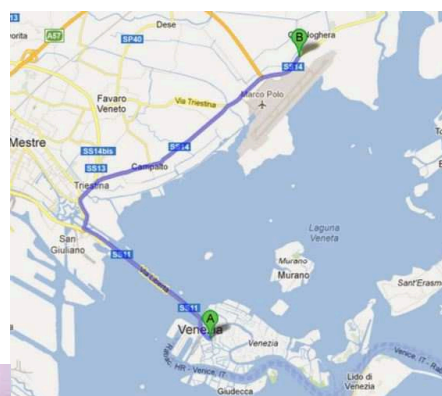
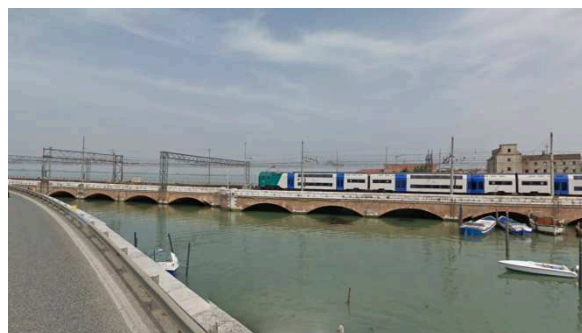
Cíl: Camping Village Alba D'Oro

Vzdálenost: 14,7 km

Ujeto 24. 11. 2012

V Benátkách jsem si pobyl tři dny.

Počasí tady nebylo vůbec pěkné, chladno a mlha. Ostatně, podívejte se:

Takže v sobotu odpoledne opět nasedám na rotoped a přes stejnou hráz (jiná tu ani není) projíždím na pevninu a pak to zatáčím vpravo směř letiště Marco Polo, poblíž kterého bude moje etapa končit v kempu.

Šlapu si to celkem rekreačně, takže vlak do Padovy kolem mne jen profrčel, ale celkem mi to

přemostění na pevninu docela rychle uběhlo. Kolem široké silnice, vedoucí k letišti a se směrovkami na Terst je postaveno poměrně dost hotelů a také kempy, kde přespávají odkud méně movitější turisté, aby mohli nějakou tou místní linkou navštěvovat Benátky. To už mám za sebou. O kousek dál už jedu jen po obyčejné silnici, ale pěkné a s cyklistickým pásem. Stále hustou, ale prakticky vesnickou zástavbou, pevninské části okraje Benátek. Přítomnost letiště zatím pozorovat

nelze, žádné letadlo mi nad hlavou nepřeletělo. Možná je to také tím, že dráha vede souběžně s mou cestou a je poněkud vpravo za domovní zástavbou. Po nějaké té chvilce jsem už jen mezi poli opět v nezáživné rovině. Následuje město Tessera. Zde míjím odbočku na letiště a pokračuji podle směrovky na Terst. Kemping, kde končím, není přímo u silnice, což je docela dobré. A ještě lepší je, že se tady dá přespat v chatkách, protože v tomto podzimním počasí by to bylo dost kruté.

Etapa 234

Start: Camping Village Alba D'Oro

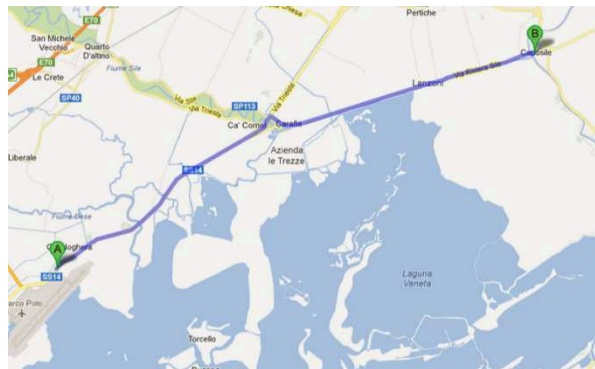
Cíl: Caposile, Alla Cacciatora

Vzdálenost: 17,8 km

Ujeto 25. 11. 2012

Konečně po výjezdu na cestu vidím letadlo, startuje stejným směrem, ale je stále opar, takže ho nefotím, nic by z toho nebylo. Cesta mne vede venkovskou krajinou, nyní zoranou a protkanou poměrně dost hustou sítí kanálů, zřejmě odvodňovacích. Rovina je stále velmi rozsáhlá, takže alespoň v dálce vlevo přede mnou vysvítají nějaké nižší hory, jinak je to velmi fádní. Jedu sice poblíž moře, měl by být vidět záliv Laguna Veneta, ale ten se ztrácí za stromy a keři vpravo. Ve volnější krajině sice je záliv vidět více, ale není tady prakticky žádná rekreační oblast, akorát tak rákosí a možná nějaké ty mokřiny. Po levé straně cesty občas nějaký větší dům, ale ty působí zchátrale, až vybydleně. Mohou to být opuštěné zemědělské usedlosti. Některé další jsou ovšem i pěkně udržované, asi záleží, jak se tady zrovna daří. Cílové městečko Caposile je alespoň zpestřením této fádní etapy. Hotýlek je bokem od hlavní silnice, je menší, klidný.

Do Terstu to mám ještě tak 140 km.

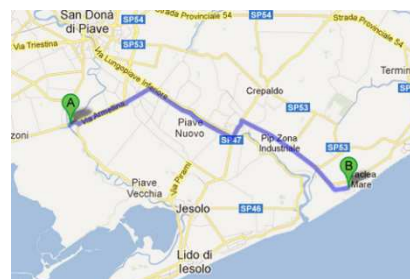
Etapa 235

Start: Caposile, Alla Cacciatora

Cíl: Eraclea Mare, Albergo Hotel Sole

Vzdálenost: 19,8 km

Ujeto 27. 11. 2012

Po asi 6 km cesty italským venkovem jsem dojel k řece Piavě. Ano, je to ona řeka, u které se tvrdě bojovalo za první světové války. Ovšem ne přímo tady, ale v dálce po levé straně, odkud řeka přitéká, jsou hory, vidím jen jejich okrajové nejnižší vrcholky, ale za nimi, kam nedohlédnu, je Tyrolsko a tam právě probíhaly ony těžké boje. Ale konec historie, možná to ani není přesné, co tady píšu, musíme se dívat do budoucna. Ostatně od té doby už to brzy bude sto let, které se postupně propadají do historie dějin. Nyní budu mít tak 5 km Piavu po levé ruce, přímo vedle silnice. Řeka není moc velká, teče klidně, ostatně v této rovině jí už nic jiného nezbyvá, vybouřila se už dříve. Moc tady řeku vidět není, skrývá se za pásem keřů, tak asi 20 až 50 metrů od silnice a takto to vede stále dál a dál. Jsem u železného obloukového mostu a přejíždím na levou stranu Piavy. Zde začíná město Eraclea, přes které pouze projedu a za ním odbočím k pobřeží Jadrana. Cílový hotel Sole není sice přímo u moře, ale je to odtud kousek pěší procházky piniovým hájem. Za ním je pak už jen pustá, široká, písčité pláž. Není sezóna.

Etapa 236

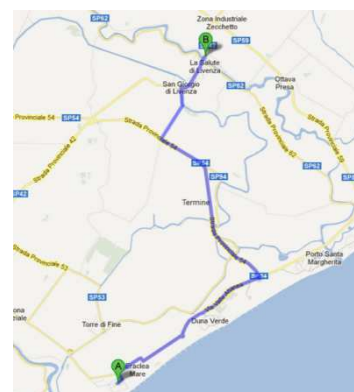
Start: Eraclea Mare, Albergo Hotel Sole

Cíl: La Salute di Livenza, Centro Sportivo S.A.S. Di Marino Giulio & C

Vzdálenost: 17,9 km

Ujeto 28. 11. 2012

Eraclea mare je docela příjemné letovisko, tedy v sezónu. Já z něj prakticky nic nemám, jednak je podzim, jednak pláže jsou za pásem lesů vpravo od silnice, směřující severovýchodně. Pár kilometrů tedy jedu kolem moře, které nevidím. Nejprve mezi rekreačními vilkami, penziony hospůdkami, hernami a vším, co k takovému letovisku patří, pak navazuji na hlavní silnici v otevřené krajině a letovisko nechávám po pravé straně. Jedu po cyklostezce, souběžně se silnicí, je krásně rovná, asfaltová, široká, dobře se jede. Zhruba po 5 km na velkém kruháci směřuji svůj rotoped vlevo od moře. Silnice je tady užší, ale stále velmi pěkná, rovná asfaltka. A občas projíždím vedle nějakého

kanálu, případně řeky, je tady té vody celkem dost. Také přes cílové městečko La Salute di Livenza protéká docela široká řeka se stejným jménem, tedy Livenza. Kousek za mostem nacházím ubytování a pro dnešek končím.

Etapa 237

Start: La Salute di Livenza, Centro Sportivo S.A.S. Di Marino Giulio & C

Cíl: San Michele Al Tagliamento, Hotel la Pace

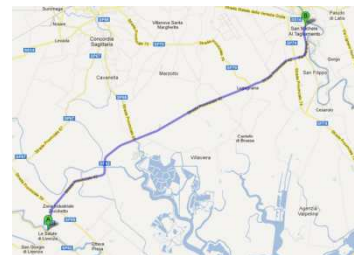
Vzdálenost: 21,4 km

Ujeto 1. 12. 2012

Kus cesty po výjezdu z městečka mne cesta vedla platanovou alejí.

Možná tak i dva kilometry. To je zatím jediné zpestření této mé

rovinaté, fádni etapy. Nakonec těch platanů u cesty ještě bylo víc. Dalším drobným zpestřením je, že to mám kousek do Bibione, což je jedno z nejznámějších „českých“ letovisek v Itálii. Ale tam nejedu, mám to mimo cestu a musel bych se pak vracet. Takže etapa nic moc, nezajímavá, mám to za sebou. Jsem v posledním městě provincie Veneto a od poslední italské provincie mne dělí řeka Tagliamento.

Etapa 238

Start: San Michele Al Tagliamento, Hotel la Pace

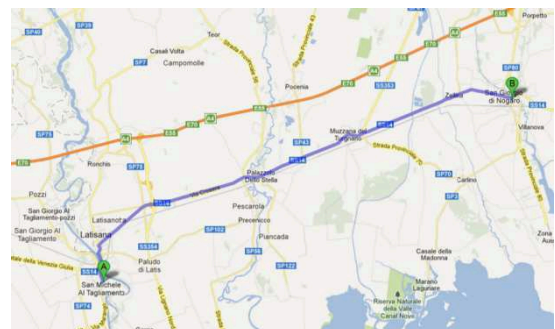
Cíl: San Giorgio di Nogaro, hotel Vittoria

Vzdálenost: 20,1 km

Přejezd z provincie Veneto do poslední italské provincie Friuli Venezia Giulia

Ujeto 2. 12. 2012

Již včera jsem míjel v tomto etapovém městě na příjezdu navršenou dlouhou hráz po pravé ruce a dnes při odjezdu ji mám také. Je to regulace řeky Tagliamento, která se zřejmě při jarních táních dost vylévá z břehů. Tak si to tady Italové dost chrání, násep je poměrně vysoký. Zhruba po půl kilometru cesty přejíždím most a jsem v poslední italské provincii. První město hned za mostem se jmenuje

Latisana. Je to celkem čisté, příjemné město. A za ním ještě pár městeček, nebo spíš vesnic a jsem v San Giorgio di Nogaro. Hotel v centru města působí slušným, čistým dojmem. Večer si kontroluji plnění svého cestovního plánu, zvýšil jsem náskok na 230 km, do Slovinska do Vánoc určitě dojedu. Plán plním na 105,36 % a mám za sebou už 67,23 % cesty, tedy víc, než dvě třetiny.

Etapa 239

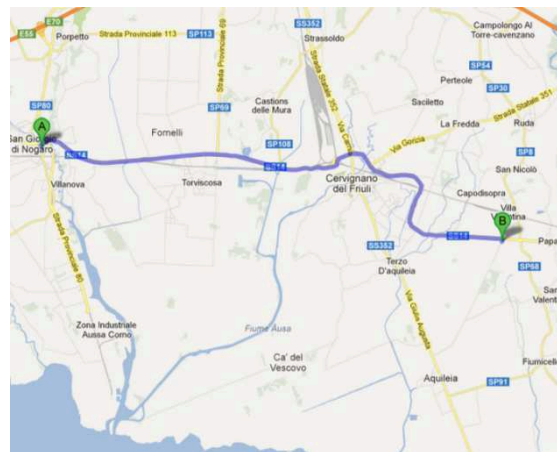
Start: San Giorgio di Nogaro, hotel Vittoria

Cíl: Villa Vicentina, Hotel Al Cjastinars

Vzdálenost: 17,0 km

Ujeto 4. 12. 2012

Co dodat k dnešní etapě: nic zvláštního se nepříhodilo, cesta vedla pořád rovinou, tu ostatně už projíždím skoro od Piacenzy, což je pořádný kus trasy. A nyní ještě navíc bez výhledu na moře, tedy úplně fádni cestou. Blížím se k nejsevernější části Jadranu, jedu prakticky stále na východ, ale už brzy to opět stočím kolem moře více k jihu. Pak to určitě bude zajímavější.

Dnešní cíl je v hotelu u křižovatky v polích, ale hotel je poměrně pěkný a skýtá dosti pohody pro adventní odpočinek.

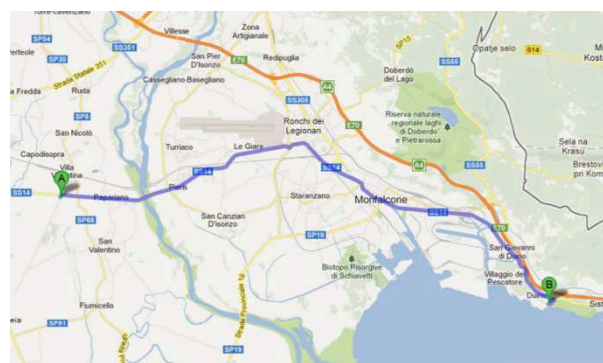
Etapa 240

Start: Villa Vicentina, Hotel Al Cjastinars

Cíl: Duino, Albergo Garni Aurora

Vzdálenost: 19,9 km

Dnes jsem prakticky objel nejsevernější záliv Jadranu. Nebyl jsem přímo u moře, tam prakticky žádná pořádná silnice nevede. Nejprve jsem asi po dvou kilometrech od startu přešel most přes

řeku Isonzo. Most je dlouhý, protože i řečiště je dosti široké, i když voda v něm teče pouze jeho částí. Řeka je lemována pásem listnatých lesů. Tento pás je široký tak asi kilometr. Za ním jsem opět v otevřené rovině, ovšem po dlouhé době se přede mnou a také vlevo v dálce objevují šedivé obrysy hor. Jsem už blízko Terstu, mímám po levé straně budovu místního letiště. Na kruháči za ním jsem musel objet drobnou dopravní nehodu, osobní auto nestačilo na

vjezdu do kruháče dobrzdit a narazilo do mikrobusu. Ale nic podstatného se nestalo, bohudík mohu jet dál. Projíždím městem Monfalcone. Je docela moderní, s velkými novými domy, širokými ulicemi. Za městem přejíždím řeku a za ní jsem v provincii Trieste. Tady se už hory, které byly při odjezdu daleko, přiblížily až k silnici. Přesto, že tato je stále celkem rovná, bez zatáček, občas se zařezává mezi kamenité, prokopané pahorky. Krajina zde dostává opět ten svůj přímořský jižní ráz: tedy trochu kamenitý, ale v tom

dosti stromů a keřů a kopečky, svažující se zleva k silnici. Moře zatím nevidím a asi jej dnes asi ani nespátřím. Pomalu dojíždím do Duina, cedule u silnice zní nejen Duino, ale také Devin (evokuje to ve mně Děvín a Dunaj, ale tady je to přece jen trochu jiné). Na jedné z křižovatek koukám, že jsem ujel už z Benátek 130 km, to to krásně odsýpá! A taky vidím, že tady má být nějaký hrad, že by skutečně ten Děvín? Ale to musím ještě propátrat. Zatím jsem už dojel k hotelu, bylo to od hlavní silnice kousek.

Ano, hrad tu skutečně je, spíš kamenná pevnost nad mořem. Není to k ní z hotelu až tak daleko. Je tam také hotel, ale na ubytování to pro mne není. Už jen podle vzhledu tady bydlí samí zazobanci, což já nejsem.

A do Terstu to už mám opravdu jen kousek.

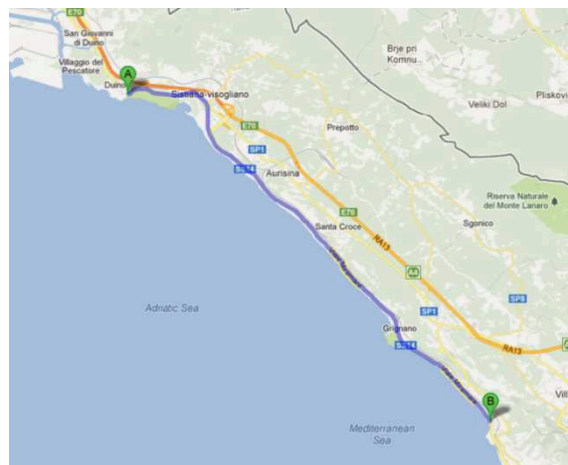
Etapa 241

Start: Duino, Albergo Garni Aurora

Cíl: Trieste Hotel Greif Maria Theresia

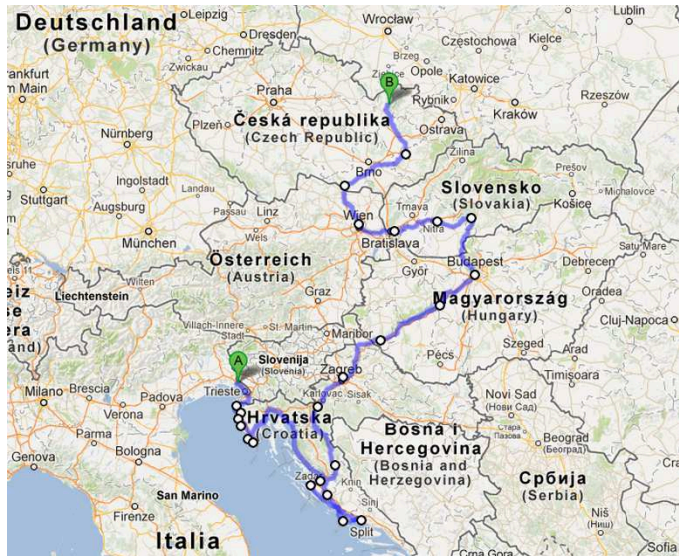
Vzdálenost: 16,63 km

Ujeto 8. 12. 2012

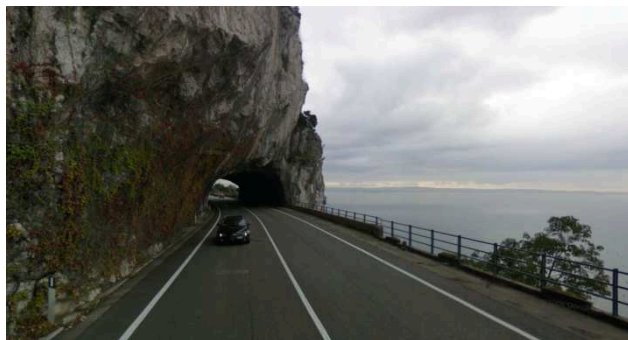

Ve volné chvíli, strávené v Duinu, jsem si zrekapituloval plnění plánu trasy a zjistil, že jsem ujel do oblasti Terstu víc kilometrů, než jsem měl původně plánováno. Jezdil jsem méně přímo, ale zato zajímavějšími cestami, prostě jsem si užíval více cest vedlejších. To však na druhé straně znamená, že musím přepočítat zbytek plánované trasy. Tak jsem se večer do toho dal a „vygúglil“ jsem (pozn.autora:krásný nový český výraz pro hledání) novou trasu pro zbývajících 2166 km. Do Makedonie, Albánie, Rumunska a Bulharska se už nedostanu. Dojedu podél Jadranu jen do Splitu a pak se jinou cestou vrátím až k Zadaru a odtud přes Karlovac do Záhřebu. Odtud budu pokračovat podél Balatonu až do Budapešti. Odtud přes Ostrihom a Štúrovo až téměř k Banské Štiavnici. Tam to otočím na Nitru, Sered' a Bratislavu. Pokud půjde vše dobře, někdy v listopadu, nebo na začátku Adventu projedu Vídní a přes Znojmo, Brno a Kroměříž to už bude do Losin jen kousek. Tak akorát, abych došlapal do důchodu.

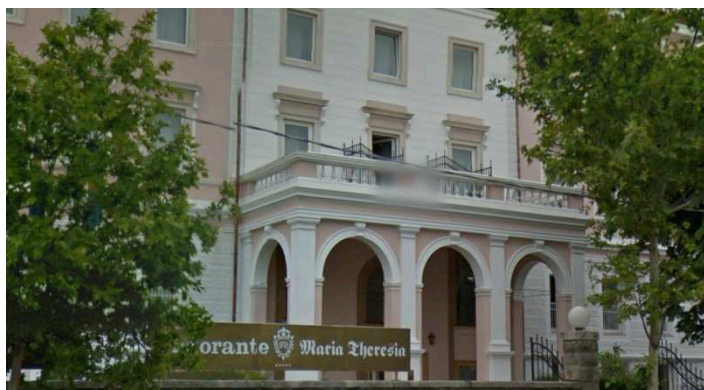

A teď k dnešní cestě:

Z městečka jsem se dostal velmi rychle, nejprve napravo, pak po obou stranách silnice projíždím listnatým lesem, je to místní rekreační oblast. O kousek dál pak jedu přes nějakou menší vesnici s větším kempem, nyní samozřejmě prázdným. Po pár stech metrů se tady cesta do Terstru rozvětluje: levá po dálnici, pravá kolem moře, hádejte, kudy jedu. Mezi zahradami, rekreačními domky, nyní

ovšem dost rozestavěnými, mimo sezónu se vše opravuje a zvelebují. Pak už mne cesta vede přímo pod skalami, kousek nad mořem, obkreslující pobřeží. A dokonce i s přírodním tunelem, jako u Monte Carla. V Grignanu dokonce projíždím hned dva tunely za sebou. Zkrátka Itálie se se mnou pomalu loučí způsobem, jakým na konci září začala.

Svahy se tady do moře svažují velmi prudce, na koupání to tu nebude ani v létě, ale zato je tu příjemná cesta. Jsem na okraji Terstu, ovšem ještě ne ve městě. Předměstí má rekreační ráz i s korzem podíl silnice, akorát ty palmy tady nejsou. Ale je tu můj cílový hotel. Působí starobylým, aristokratickým dojmem, což ke jménu Marie Terezie určitě patří.

Etapa 242

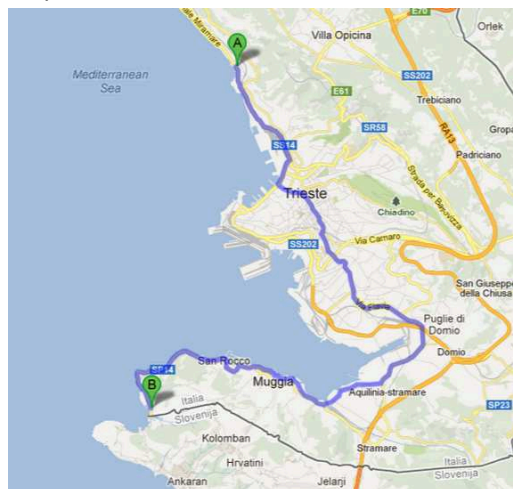
Start: Trieste Hotel Greif Maria Theresia

Cíl: Lazaretto, Campeggio San Bartolomeo

Vzdálenost: 21,3 km

Poslední etapový cíl v Itálii

Ujeto 10. 12. 2012

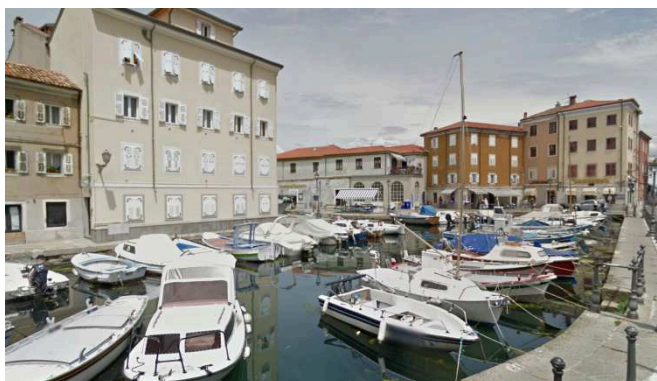

Vjíždím do Terstu. Vpravo rozsáhlé kolejiště, bude to mít asi něco společného s nákladním přístavem, je tady i nádraží. Ano, míjím nádražní budovu, ale není nijak honosná, asi tak jako je tomu obvykle u nás. O kousek dál, už opravdu v městě, projíždím osobním přístavem, kolem mola 4, je to plno aut a hlavně skútrů. Od nábřeží odbočuji vlevo do centra města již užší, ale velmi rušnou ulicí. A opět ty skútry.

Opravdu si Italové v nich libují. Místy jsou ulice jimi přímo lemovány, mají tady i vyhrazená parkoviště.

Terst je město v kopci, tedy i já si tady musím nějaký ten stoupák vyšlapat. Teda, pořádný stoupák, stálo by to i za nějakou tu horskou prémii. Ale nakonec jsem u salesiánského kostela Dona Bosca a jedu opět dolů, k moři. Po pravé straně míjím velkou sportovní halu Palatrieste, má zajímavý polokoulový tvar. Za ní už město ztrácí svůj přísně městský ráz, jsem na předměstí. A pak po chvíli v jednom z posledních italských měst: Muggia. Terst odtud vidím na druhé straně zálivu. Je tady dosti loděnic, plno jachet a menších lodiček, některé kotví přímo vedle cesty.

Za tímto romantickým městečkem vede cesta co nejtěsněji kolem moře, voda málem šplouchá na silnici. Stále, když se ohlédnu vpravo přes moře, vidím ještě Terst. Ale už pomalu mizí v dálce. Poslední větší italské město. Nakonec silnice odbočí od moře vlevo, jsem v Lazaretto. Kemp je hned na začátku městečka a do Slovinska je to jen naprostý kousek.

Etapa 243

Start: Lazzaretto, Campeggio San Bartolomeo

Cíl: **Slovinsko**, Izola , Hotel Marina

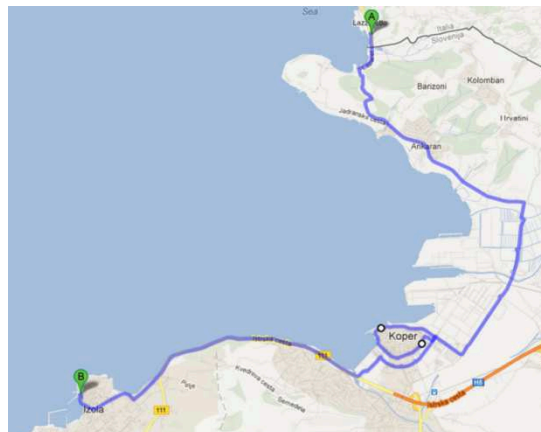
Vzdálenost: 19,4 km včetně okružní prohlídky městem Koper

Ujeto 11. 12. 2012

Pozdravljeni, Slovenija!

Do Slovinska je to z kempu sotva pár set metrů.

Hraniční přechod je opuštěný, na vedlejší silnici. Spíš to ani žádné hranice nejsou.

A teď do Kopru.

Cesta mne vede sice kousek od moře, ale jsou zde docela pěkné výhledy. Projel jsem několik menších vesnic a vjíždím do města.

Po přejetí mostu přes řeku Rižana dojíždím ke

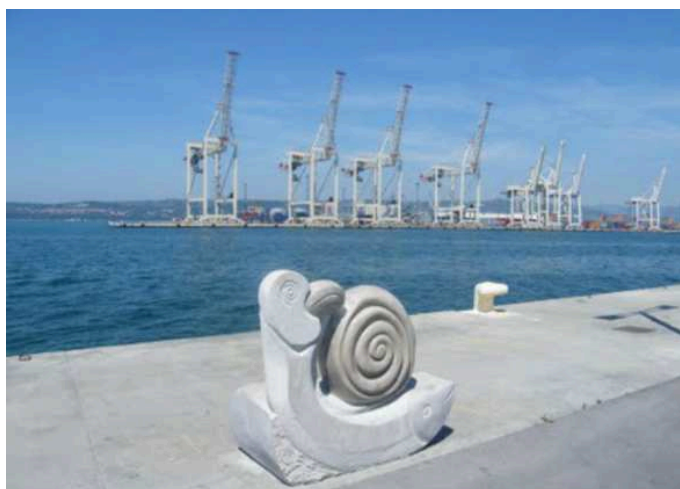
Škocjanskému zálivu, který vlastně není zálivem, protože není přímo spojen s mořem, pouze úzkým kanálem, nechávám jej po levé ruce a odbočuji vpravo k moři. Jsem v historickém jádru města.

Objíždím Škocjanská vrata, což je historická městská brána a obdivuji architekturu Pretoriánského paláce. Odtud je to již jen kousek do přístavu, který je jednak nákladní s vysokými jeřáby, také s přístavištěm pro jachty a příjemným korzem pro turisty.

Je tady dost jednosměrek, tedy cesta mne vede okruhem, při kterém lze zahlédnout dosti zajímavých věcí. Ovšem celý střed města jsem neprojel, musím dál. Od nábřeží odbočuji vlevo a pak na kruháci prvním výjezdem již mířím směr Izola.

Tam to mám ještě asi tři kilometry pěknou přímořskou cestou, vlastně korzem. Jmenuje se Prištaniška Ulica a je po ní docela pěkná projížďka.

Cílové městečko Izola leží na malém poloostrově s několika parčíky a uprostřed s kostelem Svatého Marka. Uličky středu města jsou úzké, romantické, blízkost Itálie je zde cítit na každém kroku. Nakonec několik jsem si jich po příjezdu prošel.

Hotel Marina stojí hned u pobřeží, je z něj pěkný výhled na malý jachetní přístav a kolem něj je také plno hospůdek. V létě to tady musí být dost pěkné.

Zkrátka jsem ve Slovinsku.

Pokud bych zrekapituloval mé italské rotopedové toulky, pak jsem ujel po Itálii 790 km a tato část mé důchodové anabáze mi trvala necelého čtvrt roku. S výkonem jsem docela spokojen, plán se mi podařilo splnit a do důchodu to mám už jen rok a 8 dní. Za tu dobu ještě prošlapu kus cesty jadranským pobřežím, chorvatskými horami a dalšími rozmanitými cestami.

Tak se ještě vyspat v hotelu, prohlédnout si okolí a opět do pedálů.

